

Γ. Α. ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ
Ἐναντι Λαϊκ. Τραπεζῆς

Σταδίου 9=

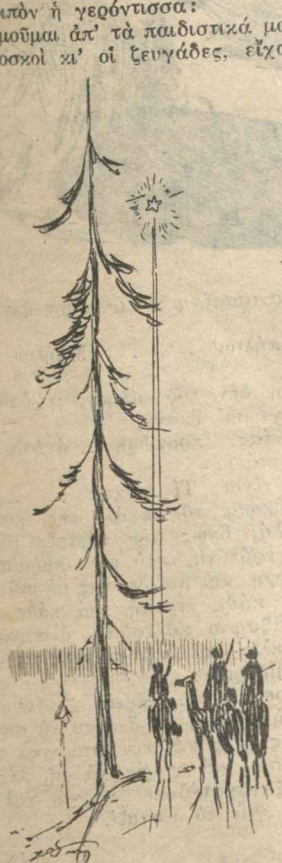
ΕΠΙΤΡΑΠΕΖΙΑ ΕΙΔΗ	ΕΙΔΗ ΑΝΔΡΙΚΑ	ΑΝΘΟΔΟΧΕΙΑ
ΜΑΧΑΙΡΟΪΗΘΡΟΥΝΑ CHRISTOFLE & KRUPP	ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ ΚΡΕΒΑΤΙΑ	ΜΠΟΜΠΟΝΙΕΡΕΣ ΕΙΔΗ ΔΕΡΜΑΤΙΝΑ
ΜΙΚΡΑ ΕΠΙΠΛΑ «THONET»	ΛΑΜΠΑΙ	ΚΑΙ ΑΠΕΙΡΑ ΑΛΛΑ ΕΙΔΗ
ΚΡΥΣΤΑΛΛΑ και ΠΟΡΣΕΛΑΝΕΣ	ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΠΑΙΔΙΚΑ και ΕΙΔΗ SPORT	

Πωλεῖται Γραφεῖον Π. Τσαγκάρη, Ἀθήναι.

Χαριλάου Τρικούπη 14, ΑΘΗΝΑ

ΥΣΤΑΝ Νέον Γαλ. φάρμακον
(ΚΑΨΟΤΑΣ) θεωρείται
για νιαν Κυστίτιδα και βλεννόρροϊαν.

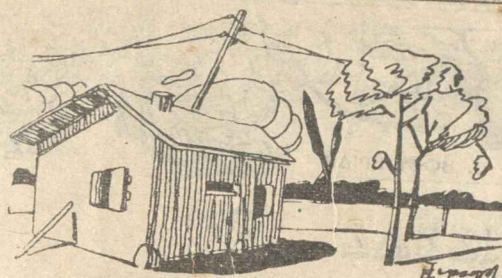
Τὸν μεταλλικό ἄξο τῆς χαρτῆς τῆς ἐκ-
 τρώσεως, καὶ ἓνα ἐπισκοπεύοντο, ἓνα βοηθό
 πού θά γιναι δοκοῦν ἀπ' τὴ κατάθεσι τῆς γῆς
 καὶ ἀνελθῶνι ἀπὸ τὴν πόρτι τοῦ οὐρανοῦ.
 Ἐνα βοηθό πού γινεται ἀπ' τὴ σφαιρικὴ
 ἐκτίμησι τῶν τοῦ κοσμοῦ, ἓνα βοηθό πού περὶ
 κλειεῖ πᾶσα τὸν τὴν μοναχικὴν ἀκρίβει καθε
 ἀνδρῶν τὴν στυγιὴν ἐκείνη.
 Κάτι πού θέλει να πῇ:
 Χριστὸς γεννᾶται σήμερον. . . »
 « Ἐὰν ἐλθὼν τοῦτο γινώσκω. . . » ἀποκρίθη
 μετὰ ἀδελφότη, ἀπ' ἀπαιτήσεως. . . »

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Η ΑΠΟΦΑΣΙΣ

Κύριε πλοίαρχε, κάποιος άνθρωπος είναι στη θάλασσα.

Σε λίγο, εκείνοι που οι ναύτες του «Ζεργκοβί» είχαν μαζέψει πάνω στην γαίτη ενός κύματος, τον μετέφεραν στην καμπίνα ενός άξιωματικού.

Είχε χάσει της αισθήσεώς του και ο γιατρός του σκάφους κατέφυγε στην πενήνη αναπνοή.

Η νύχτα έφευγε. Μακριά στην ακτή, διακρινόταν κανείς, ύμνος σαν σ' αστέρια, τρεμουλιαστά φώτα που δείχνανε την έκβολή του Τάγκου.

Η περισυλλογή του ναυαγού πέρασε σχεδόν άπρακτη. Ήταν πράγματι η ώρα του γεύματος. Οι επίδοτες κάνανε μεγάλο θόρυβο μέσα στην πολυτελή τραπεζαρία, κάτω από τ' απαυθί βλέμματα των μαϊντ ντ' οτέλ με άποια σιχίνα.

Όταν ο ναυαγός συνήλθε και ο γιατρός επέστρεψε να τον ανακρίνει, ο πλοίαρχος Κερφενιού ήρθε κοντά του συνοδευόμενος από τον υποπλοίαρχο.

Στην αρχή αυτό το χλωμό πρόσωπο κάτω από το ηλεκτρικό φως, τα μαύρα αυτά άτακτα μαλλιά δεν έμπνησαν μέσα του καμμίαν ανάνησι.

— Πλοίαρχε, είπεν ο άγνωστος, θέλω να σας μιλήσω ιδιαιτέρως.

Μόλις ο ανθυποπλοίαρχος Γκαρνό και ο γιατρός Άντρέ έφυγαν, εκείνος ανέφώνησε:

— Έ, λοιπόν! καλέ μου Κερφενιού, δεν μ' αναγνωρίζεις πιά;

Μά έλα λοιπόν, ο Ροζουά, ο Ζουλιέν Ροζουά, ο συμμαθητής σου στο λύκειο της Νάντης;

— Ποτέ, είπεν ο πλοίαρχος, είσαι σ' ε' αλήθεια. Θα μού πής επί τέλους πώς βρέθηκες εδώ τόσο παράξενα αυτή την ώρα, μ' πυξάμες και πίνοντας ένα καλό ζουμί;

— Φίλε μου, λίγες ώρες πριν βρισκόμουν άκριη πάνω στο αντιτορπιλικό «Φίλγκυράν» όπου ύπηρετώ ως επιθεωρητής με δύο γαλλό-νια.

— Αλήθεια, συναντήσαμε το «Φίλγκυράν» περνώντας το άκροτήριο Ρόχα. Μήπως έπεσε τυχαίως στη θάλασσα; Πώς δεν μπορούσαν να σε γλυτώσουν;

— Ο Ροζουά φάνηκε πώς δίσταζε πριν εξακολουθήσει:

— Σ' ένα παλιό φίλο όπως είσαι σ' εσύ, μπορώ ναχω εμπιστοσύνη: θα τ' αβήσω όλα. Δεν έπεσε τυχαία στη θάλασσα. Ρίχτηκε μόνος μου στο νερό, με την βελήσή μου...

Με συγκεντρωμένη προσοχή και ζαρόνωντας τ' αφτιά, τον άκουε ο πλοίαρχος.

— Πρέπει να εξηγήσω τ' λόγια του πώς βρήκατε σ' αυτό τον τόπο;

— Όχι, είπεν ο Ροζουά, τώσκασα.

— Ω! Ω!

Ο Ροζουά αναστήθηκε πάνω στην κουκέτα και περπατούσε πάνω στην μορφή του συνοδού του το σκάφος πέρασμα των σκέψεων.

— Άκουσε: ήμουν υπό κράτη στην καμπίνα μου κατόπιν διαταγής της Τουλόν. Ήμουν, πρέπει να σου το πω, προηγουμένως στο «Ντάγκουμπο». Έκανα την άνοση να μεταχειρισθώ γρήματα του ταμείου του πλοίου, και μ' την πίστι μου, για να σκεπάσω το έλλειμμα πλαστογράφησα την υπογραφή του λογιότου.

— Διάβολε! Πλαστογραφία και κατάχρηση δημοσίου χρήματος, αυτό μπορεί να σ' οδηγήσει πολύ μακριά.

— Ίσως τα κάτεργα. Νά, γιατί έπαιξα

και το τελευταίο μου από προσπάθοντας να φθάσω στην ξηρά. Είμαι θαυμάσιος κολυμβητής. Μόνο που είχα εναντίον μου την άμπεση και το ρεύμα του Τάγκου. Αν το «Ζεργκοβί» δεν βρισκότανε εκεί ως εκ θαύματος, τολμώ να το πω, θάμουνα χαμένους.

— Πόσα πήρες; ρώτησε ο πλοίαρχος.

— Πεντακόσιες χιλιάδες.

— Διάβολε! Καμιά γυναίκα μήπως;

— Μάλλον όχι. Είχα μια τρέλα, αλλά κυρίως είχα παίζει στο Χρηματιστήριο. Ήθελα να κερδίσω μια περιουσία για να εγκαταλείψω αυτό το επάγγελμα, για να γίνω εύτυχης, ανεξάρτητος.

— Τι περιμένεις τώρα από μένα; ρώτησε ο Κερφενιού μ' ένα ύφος κατωφριασμένο.

— Ξέρω ότι το «Ζεργκοβί» θα πιάσει στην Λισβόνη. Δάγειςέ μου κανένα παλιό κουτούμι.

— Έχω στην ζώνη μου γρήματα για να πληρώσω το εισιτήριό μου ίσαμε το Μπουένος Άϊρες. Έχεις θα προσπαθήσω να ξαναφτιάσω την ζωή μου. Και μ' η μίλησης διόλου ίσως να δοθώ τελείως εν άσφαλει...

Την στιγμή εκείνη ακριβώς, ο ανθυποπλοίαρχος Γκαρνό χτυπούσε την πόρτα της καμπίνας. «Ένα ερασιτέχνη γράφημα του «Φίλγκυράν» άνήγγειλε την απόδραση του επιθεωρητή του

Κύριε πλοίαρχε, κάποιος άνθρωπος είναι στη θάλασσα.

Κύριε πλοίαρχε, κάποιος άνθρωπος είναι στη θάλασσα.

Ροζουά, ο οποίος ήταν προσφυλακισμένος κατόπιν στρατιωτικού συμβουλίου.

Από το βλέμμα που τούριζε ο άξιωματικός, ο δραπέτης κατάλαβε πώς η ταυτότητά του είχαν αποκαλυφθεί.

— Γκαρνό, είπεν ο Κερφενιού, πού μιά λυπημένη αυστηρότης είχε τραχύνει τα άγρια γαλάζια του μάτια, να πής στον Φοντωμπέρ και στο γιατρό Άντρέ να με περιμένουν μαζί σας μέσα στην πόρτα, ή όποια πρέπει να είναι ερημική αυτή την ώρα. Θα συνεδρεύσωμε. Α!

μη λησμονήσετε να καλέσετε επίσης και τον Ζαν-Μαρί.

Ο πλοίαρχος στράφηκε έπειτα προς τον Ροζουά.

— Ντύσου, τον διέταξε. Ύψαρχουν στην κρεμάστρα πολιτικά ρούχα που θα σου πηγαίνουν θαυμάσια.

Σ' ένα τέταρτο της ώρας, ο πλοίαρχος καθότανε μπροστά σ' ένα στρογγυλό τραπέζι. Πλάι του είχαν πάρει θέσι ο ανθυποπλοίαρχος Γκαρνό, ο γιατρός Άντρέ, ο επιθεωρητής Φοντωμπέρ, και πολύ ταρταμένως, ή ξευροντάς τί περιμένανε απ' αυτόν, ο γέρο ναύτης Ζαν-Μαρί Τουκεντέκ.

Από την άλλη μεριά, όλομόναχος, ο Ζουλιέν Ροζουά.

Σύντομα, με μιά φωνή ύποκορη, ο πλοίαρχος απέκλυσε την παιδική ηλικία σας, έτι θυμάμαι ξένου μου, και τ' αβήματα της φυγής που τους ένωσαν και ανακρίνοντας τέλος το ραδιοηλεκτρογράφημα που είχε λάβει. Έπειτα, ρώτησε απλά τους συνεδελφούς του:

— Φίλοι μου, τί θα έκανατε σεις στην θέση μου;

Μιά σιγή άπλώθηκε. Οι επίδοτες είχαν τελειώσει το γεύμα τους. Πάνω στην γέφυρα του πυρίσκου, μπροστά στα φωταγωγημένα υπάρ, ή δοχίστρα έπαιζε ένα ούαν-στέπ.

— Στοιχηματίζω ένα εκατοστάρικο πως ή χάσες να μού αγοράσει το καλλιέ μου;

— Βέβαια... σένα σ' αρέσει παντα να στοιχηματίζεις στα αίματα!

ΜΙΛΑΕΙ

Η ΖΑΖΑ

ΠΑΙΔΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ

Γεννήθηκα στη Σμόννη, στη συνοικία του Αη-Γιώργη. Ο πατέρας μου ήταν θαλασσι-νός. Κατοικούσαμε κοντά στην παρλιά, γιατί οι ναυτικοί θέλουν να βλέπουν τη θάλασσα μπροστά τους, άκόμα κι' όταν είναι στη στε-ριά.

Μεγάλοσα σάτι μου, χωρίς να έχω κα-μεγάλες φιλοδοξίες ως τα δέκα μου χρόνια. Οπ-τε είχα μανία σαν τα κοριτσόπουλα, να παίρνω βόλτα της γειτονιάς, να παίζω στο δρόμο, να το σκάω τέλος πάντων απ' το πατρικό μου. Σάν μιά ψυχή, κλεισμένη μέσα σε τέσσερις τοίχους που δεν βρήκε την ευκαιρία να γνο-ρίση τον κόσμο απ' την πραγματική του.

Κοιτούσα, δεν είχα άλλο τίποτα στο μυαλό μου, σαν παίζαμε μαζί με τ' αδελφά μου. Νά παίζαμε με τα μ π α λ λ α δ ι α (κούκλες) μας. Όλοι ήξεραν αυτή την μαγία μου, ο πα-τέρας μου, ή μητέρα μου, — κι' εγώ μ' α-γαπούσαν, μου χόριζαν μ π α λ λ α δ ι α!

Είχα ένα πραγματικό κοινολόκομο, και ή μ-νη μου χαρά κι' ευχαρίστησης ήταν να ντύνομ, να γδύνω, να ράβω τουαλέτες και να κάνω σατάνα στα μ π α λ λ α δ ι α μου! Τ' α-λλα αδελφά μου, ο Γιώργος, ο Γιάννης, ο Δη-μοσθένης συμμερίζονταν την άδωα ιδιοκτησία μου — μιά και που άλλου μπορεί ν' άπασχο-ληθώ το παιδικό μυαλό;

Και τα σκιλλάνα! Άγαπούσα πολύ τα σκι-λλάνα και διασκεδάζα πολύ παίζοντας μαζί τους. Όχι όμως όσο τα μ π α λ λ α δ ι α!

Κάποτε, όταν βρισκόμουν όλομόναχη, ένοι-θα την έπιθυμία να πάω μιά πόδα, όπως έ-θλεπα απ' το παράθυρό να περνώ ένα κομ-φοντιμένους κνίρες με διορφους καβαλιέους, ποιάτες και περφηανες. Έβουζα τα χέρια μου στην μέση μου, έσφιγγα τα χείλια μου, ή σή-κωνα το δεξί μου χέρι στο κεφάλι, λυγίζοντας στον άγκυώνα. Έκανα και διάφορες γκριμά-τσες, για να έχω την απόλαση να τις θαυ-μάζω στον καθρέφτη.

Άραγε να ήταν ή κλίση μου να γίνω θα-υράτορας; Κι' όμως, ως τότε, δεν είχα δι' θέατρο, ούτε ήξερα πώς παίζουν στο θέατρο, ούτε τί είναι θέατρο.

Ο πατέρας μου μ' άγαπούσε πολύ και με πρόναζε χαϊδεύοντά με. Συχνά με έ-παυνε στα γόνατά του και καμάρινα γι' αυτή την έστρεφική έννοια.

Μιάμερα με πήρε μαζί του περίπατο. Περί-πατο είχα βγή πολλές φορές και με την μητέρα μου, στους μεγάλους δρόμους της προκμαίας, όπου είναι τα πλούσια κεντήματα, τα ψηλά σπύ-τια, τα μαγαζιά όπου βρίσκεις κανείς ό,τι θέλει. Μούτιζε να χαζεύω στην στολισμένη βιτρί-νε, όπου θουναίαν, κινήμενες μάνουσ, στα με-ταξωτά και στο χρυσάφι, και κοίταζε με κα-τακόκκινα σαν φωτιά μάγουλα.

Έκείνη όμως τη μέρα, που βγήκα έξω με τον πατέρα μου, δεν σταματήσαμε ποτέ να γι-ατί πηγύνανε στην κινηματογράφο.

Τι ήτανε ο κινηματογράφος; Καλά καλά, δεν ήξερα κι' ούτε μύρεσα ως τότε να σχη-ματίσω μιν άκριη ιδέα, με τις περιγραφές του μεγάλου μου αδελφού, — που είχε πάει πριν από μένα. Ήξερα, ότι θάβλεπα κάτι έ-υγαφίες που θα κινούνταν, άνθρωπος, ά-νδρες και γυναίκες, που ήταν άληθινοί, — που δεν μπορούσαν όμως να μιλήσουν.

Μόλις μπήκαμε στο θέατρο, το ξαφνικό σκοτάδι μούκανε έντύπωση. Έρωξα δυνατά-τερα το χέρι του πατέρα μου που με βαστούσε και, οδηγούμενος από ένα μικρό φως, που κρατούσε μιά κοπέλα, καθήσαμε σε δύο έ-λινα καθίσματα. Τότε, ο πατέρας μου μού έ-δειξε μπροστά, στο μέρος που ήταν φωτι-σμένο.

Κότταξε εκεί.

(Η συνέχεια εις το προσεχές).

Τ' Απομνημονεύματά τους. Την αρχή την είχε κάνει πρό εικοσαετίας ή Σάρα Μπε-νά, στην εποχή μας ή βασίλισσες του Πα-ρισίου, ή ξανθή Ουγκέτ και ή καφε-δ-λαί Ζοζεφιν Μπαίκερ, επανέφεραν την μόδα. Θά πής: «Ας τί μπορούν να ωφελησουν τα Απομνημονεύματά μου; Άσφαλώς δεν θα προσθέσουν μεγάλα πράγματα στην παγ-κόσμια φιλοσοφία, ούτε θα έχετε γράφοντάς τα, άπότηση για ένα μελλοντικό δραβείο Νόμπελ. Και όμως, πόσο θαυμάσια! σας, για τους όποιους είναι μεγάλη ευχαρίστησης να μείδουν κάτι για σας, να σχηματίσουν μιά γωνίτσα που πέπλου που σκεπάζει την ιδιω-τική σας ζωή, θα μπορούσαν να πληροφορη-θούν ώςίμενες μικρολεπτομέρειες του πα-ρακρηνακού σας βίου, της ιδιοτροπίας σας,

Η Ζαζά Μπαϊλάνη κοριτσάκι.

τά γόστα σας, της συμπάθειας και της αν-τιπάθειας σας... Και πόσες κοπέλλες που νοστήλησαν να παίζουν στο θέατρο, θαυ-πωμένες απ' το εκπυλωτικό φως που ρί-χνουν οι προβολείς στο πάλλο, σαν της πε-ταλούδισσας που τραβά άκατανίκητα ή φέ-γα, θα βρουν σ' Απομνημονεύματά σας μιά συμβουλή, μιά ενθάρρυνση, — ή και μιάν άπογοήτευση — που θα τους χρησιμεύει όπως στη ζωή...

— Πολύ καλά, λέει ή Ζαζά. Θα σας υπα-γορεύω τ' Απομνημονεύματά μου. Έχω όμως την άπαιτήση να μην τ' απαρηγμι-σεται με δημοσιογραφική φλυαρία και να γράψετε μόνον ό,τι σας πω.

— Συμφωνώ.

Η Ζαζά με το μέσοπο στην παλάμη, μείνι συλλογισμένη, τ' αβήματα μιάς της καρφώνοντα άφρονιμένα σ' ένα μπρομύο του κρεβάτιού, ή σκέψη της προσπαθεί να ξαναβθί το δρόμο που παρελθόντες.

Και μιλάει...

ΠΟΛ ΜΕΝΕΣΤΡΕΑ

ZAK KONTO

ΣΤΟΙΧΗΜΑ!

—Στοιχηματίζω ένα εκατοστάρικο πως ή χάσες να μού αγοράσει το καλλιέ μου;

— Βέβαια... σένα σ' αρέσει παντα να στοιχηματίζεις στα αίματα!

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Μία από τής ωραιότερες χορευτικές έμφυσεις τής Έβελιν Μπρέντ.

ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ

Από τόν Πανελλήνιον Διαγωνισμόν τών Ελλήνων ποδ. προσκήρυξε η «Εβδομάς» και ο όλοιος.

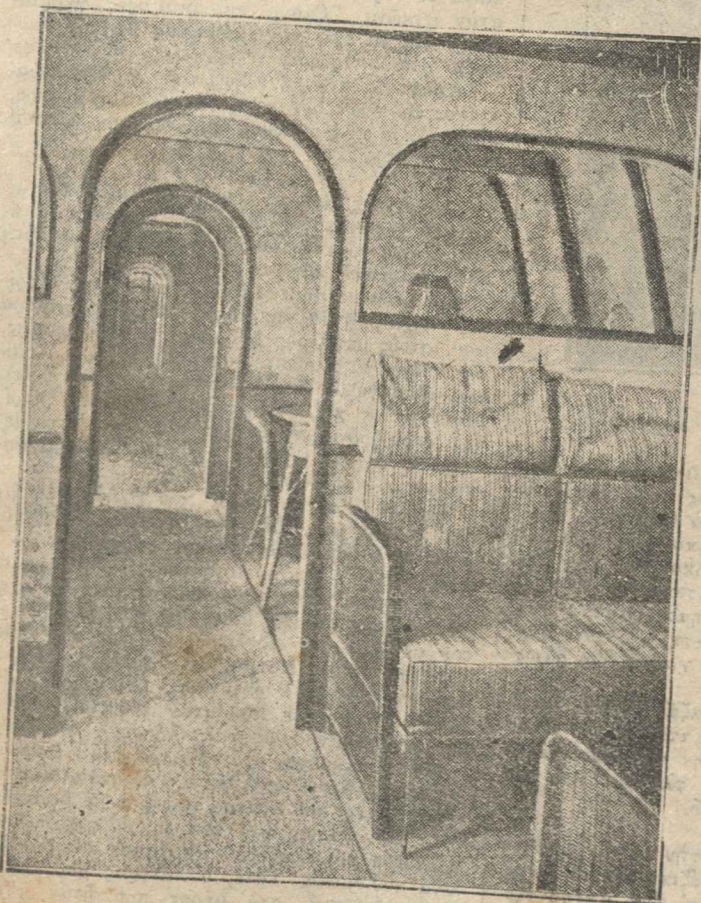
Δις Ζωή Ι. Σωτηράκη
Αλεξάνδρου

Δις Αθηνά Μπουδάνου
Ζάκυνθος

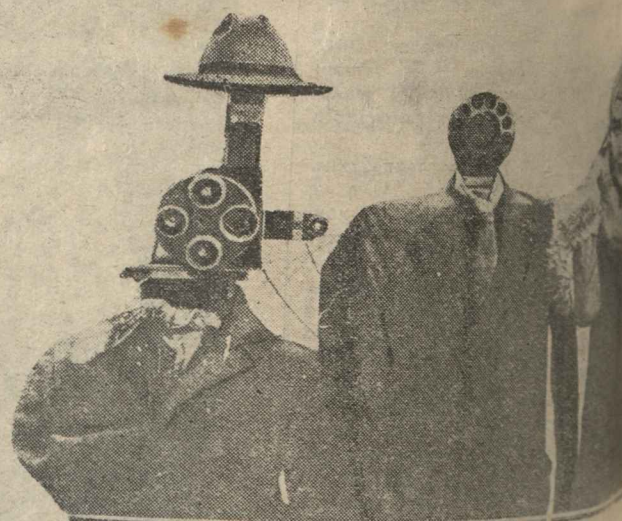
Δις Δημήτρα Φουντουκίδου
Αθήναι

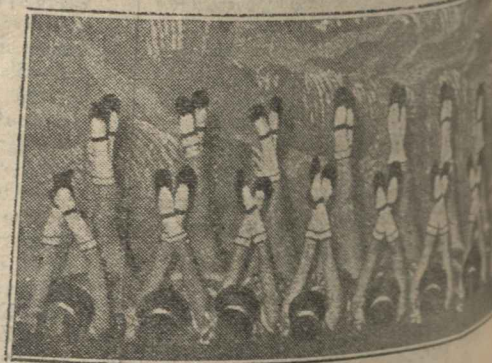
Η Μαρία φόν Γκούλτεν, ή αποκαλουμένη «Γλυκιά Ξανθιά», ή όποία θα πρωταγωνιστήση στό νέο γερμανικό κινηματογραφικό έργο «Κορίτσι μου γιατί πιάς στό Βερολίνο».

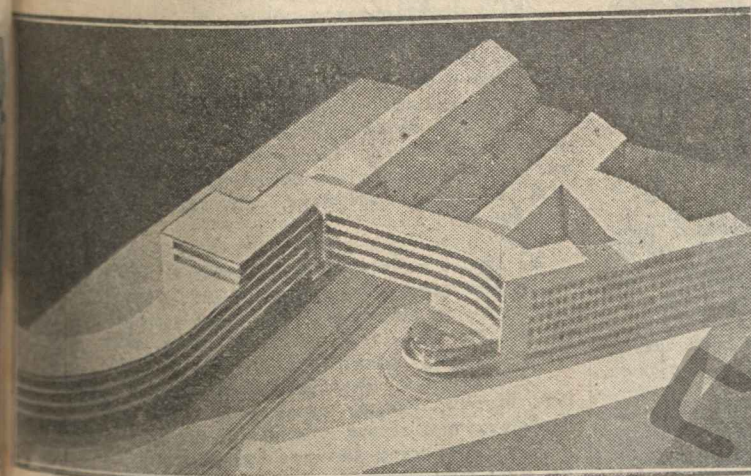
Μιά αίθουσα τού δροπλοίου «D-101» πού θά κάνη τήν συγκοινωνία Εθώρας-Αμερικής.

Η Άντα Πέιτζ, τό περίφημο αυτό «ιστό» τού Χόλλυγουντ, μέ τούς δύο άχρόιστους συνεργούς της: τό μακρύ φωτογραφικό φακό τού όμιλούντος κινηματογράφου.

Μιά χαριτωμένη σκηνή τού γνωστου μαυρίσκου «D-101».

Νέα αρχιτεκτονική. Ο γερμανός αρχιτέκτων Έρνστ Μίντελσον, πρ. κατασκεύασε σχέδια νέας οίκοδομικής διά τής όποίας θά ανακαινιστούν οι δύο πλευράι τού δρόμου διά μιās άλλης κρεμαστής οδού.

Τό νέο έργο «Αλληλοδία» για τό όποιον έγράψαμε πολλά μας.

Τό πλόημα τού θαλάσσιου τό από επίκινδυνό γόνασμα τών Ιπποδρόμιων έκτελούμενον από τόν περίφημον Γερμανόν σχοινοβάτην Όσλαντ.

ΑΡΓΟΠΟΡΗΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ

ΑΥΘΙΜΑΤΙΚΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ

Ο κ. Ντὲ Μοράντ ήταν ένας πολύ ιδιόρρυθμος άνθρωπος. Δεν άρεσκόταν να συναναστρέφεται τον κόσμο, ούτε να πιάνη καν άπλές σκέψεις με κανένα. Ήθελε να ζή μόνος, ελεύθερος από κάθε είδους δεσμό, έντελώς ανεξάρτητος. Δεν ήταν μισάνθρωπος, αλλά, γνωρίζοντας κατά βάθος την ψυχολογία των ανθρώπων, άπόφευγε την στενή επαφή μαζί τους... Γένος παλαιάς άριστοκρατικής οικογενείας, μορφωμένος, πλούσιος, ο κ. Ντὲ Μοράντ είχε θάσει στο τριακοστό όγδοο έτος της ηλικίας του, χωρίς ποτέ να σκεφθῆ για γάμο.

—Μα γιατί δεν παντρεύεσαι; τον έρώτησε μία μέρα ένας απ' τους λιγοστούς φίλους του. Μὲ τὸνμά σου, την κοινωνική σου θέση, τὸν πλούτο σου, την εξαιρετική σου μόρφωση, δὲν μπορούσες νὰ πάρης εύκόλως καὶ άμέσως θ-ποια ζήτησης κι' από της καλύτερης άκόμῃ κοπέλλας τῆς Γαλλίας.

—Μὰ τί νὰ σοῦ πῶ, φίλε μου, ἀπάντησε ὁ κ. Ντὲ Μοράντ, όφείλω νὰ όμολογήσω πῶς ποτέ μου δὲν ἔχω σκεφθῆ για παντρεῖ. Κι' ἔταν βλέπω τοὺς φίλους μου νὰ κάνουν της συνθησιμένες οικογενειακές στενωχω-ρίες; της φροντίδες της κυρίας, τοὺς μπελάδες τῶν παιδιών, της ἀνησυχί-ες τοῦ ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ, τότε συγχάρω τὸν έαυ-τό μου καὶ ὑπόσχο-μαι νὰ μὴν κάμω ποτέ αὐτὴ την α-νοησία... Είναι, ἀλήθεια πῶς ἤλθαν στιγμές, στιγμές μοναξιάς, στιγμές πόνου, όπου ἡ ἀπόφασίς μου κλονίζεταν, κι' ἔρχεταν ἡ εἰκόνα καν-νός γυναικείου κεφαλιού νὰ ταραξῇ την ψυχή μου. Μὰ αὐτὴ δὲν βαστούσε πολὺ, καὶ ὅσο περναῖν τὰ χρόνια, ὁ κίνδυνος ἐκμηδε-νίκεται.

Ο ἄλλος, χωρίς νὰ ἐπιμείνῃ περισσότερο, προσέθετε μόνο τούτο :

—Πρόσεξε μονάχα ἡ ιδέα τοῦ γάμου νὰ μὴ σοῦ ἔρθῃ πολὺ ἀργά...

—Έχετε κάθε δικαίωμα νὰ κόψετε τὸ ρόδο, δεσποινίς.

Τὰ χρόνια περνούσαν. Τὰ μαλλιά τοῦ κ. Ντὲ Μοράντ όλοένα ἀσπρίζαν. Ἐξασκοῦντοσε δ-μως νὰ μὴν ἄγamos. Ὅσο προχωροῦσε ὁ καιρὸς στὴν ηλικία τόσο κι' ἀποχωρίζεταν πὺ πολὺ τὸν κόσμο. Στὸ τέλος ἐγκατέλειπε καὶ τὸ Παρίσι, ἐγκατεστάθηκε στὴν γῆ τῶν προγόνων του, τῇ Βρεττανί, ἔκτισε στῆς όχθες τοῦ Ροδανὸς μιά ἐπαυλὶ κι' ἐπερνούσε ἐκεῖ την ζωὴ του ἀνάμεσα στὰ βι-βλία του καὶ τὴ στείαρ δνειροπολήματά του.

Απὸ τὸν κομψὸ πόρο του ὅβλεπε νὰ κα-θρεφίζεται στὰ νερά τοῦ ποταμοῦ ἡ ἀσπμνία ἀνατολή κι' ἡ χρυσὴ δύση. Σ' ἔκτασι πολλῶν μέτρων όλόγυρα τὸ μάτι του ἀγκάλιαζε ἕνα ἀ-πέραντο κῆπο ἀπὸ λευκόδενδρα ὅλων τῶν χρω-

μάτων καὶ ὅλων τῶν άρωμάτων.

Ἐκεῖ ἔξοῦσε γαλήνιος, εὐτυχισμένος, κατὰ-μονος.

Σὲ κανένα χρόνο είχαν μεγαλώσει καὶ ἡ τριανταφυλλίς πὺ εἶχε ὁ ίδιος φυτέψει σ' ἕνα τμήμα τοῦ ἀπέραντου κήπου του. Ἐνας ἀλ-θινός ροδώνας ἀνθοβολοῦσε καὶ μοσχολόοσε ἐμπρός ἀπὸ την ἐπαυλὶ τοῦ κ. Ντὲ Μοράντ. Ὅλο τὸ χωριό ήταν περῆσανο για τὸν ροδῶνα τοῦ κ. Ντὲ Μοράντ, τὸν όποιον, ἔννοείται, οἱ χωρικοὶ σεδόνταν μολονότι πολὺ σπανίως ἐρχό-ταν σὲ επαφή μαζί τους.

Μιά μέρα ὁ κ. Ντὲ Μοράντ, ἐνῶ εἰσάμαζε τὸν ἐξάισιο ροδῶνα του, ὅδελε στὸ νοῦ του μιά περικογὴ ιδέα : διέταξε νὰ γράψουν με μεγάλα μαῦρα γράμματα σὲ μίαν ἀσπρη πινακίδα τὴν ἐξῆς ἐπιγραφή :

«Κάθε ὥραία γυναίκα πὺ περνᾷ ἐμπρός ἀπὸ τὸν ροδῶνα μου ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ κό-ψῃ καὶ ἀπὸ ἕνα ρόδο.

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ πινακίδα βρισκόταν στὴν

νόταν ἀπὸ την ὅλη σιλουέτα της—ὡς δὴ ποτε ἀσχημὴ καὶ ἂν ήταν ἡ γυναίκα αὐ-τὴ ἔπρεπε νὰ εἶναι ἐξαιρετικὴ ὡς ἀπὸ τὸν ἄκτῆρα καὶ ψυχικὴ δύναμι μοναχῇ νὰ ἀντιληφθῇ τὴν ἀσχημὴ της, ν' ἀντιπαρα-βῇ καὶ νὰ περάσῃ χωρὶς νὰ κλέβῃ ἀπὸ τὸ τάφυλλο, δεῖγμα ἐπὶ ὡολογούσε πὺ δὲ ἔαυτὸ της ἐπὶ ήταν ἀσχημὴ!

Ο κ. Ντὲ Μοράντ δὲν κρατῆται ἄνω-τὸ παρατηρητήριό του καὶ κατέβηκε πὺ πὺ. Ἐπλησίασε μὲ τρόπο τὴν νύκτ, ἡ ἡμέρα εἶχε ἀκόμῃ ἀπομακρυνθῇ καὶ τὴν κῆ-πὸν, τὸ ὅπλον κρυβόταν κῆπὸ ἐπὶ πλάτῳρο κατέβηκε.

Ἐμεινε κατὰπλάκτος.

Ἡ νέα ἡταν ἐξάισια ὥραία! Τὰ μαῦρα μαλλιά της στεφανώναν τὸ πὺ ὀνύχια πὺ πὺ λεπτοκαμωμένο μούτρακι πὺ μὴν ἔ-χε ὁ πὺ δὲσκολος ἄνδρας νὰ ὀνειρεθῇ! Μὰ ἡ παλὴ σκιά ἐπλάνατο σὴν χαμῳία γῆς πὺ συστολῆς στὰ πὺ καλλιγρῶμα γῆς! Ἡ μάτια της ἔλμπαν γαλάζια σὴν ἐπὶ ὀνύχια λούδια φωτός, ὁροσῆς καὶ γοητείας! Ὁ κ. Ντὲ Μοράντ ἦταν σὴν ὀλζώνταντῃ εἰκόνα της ἄ-ξως...

Καταμαγεμένος ὁ κ. Ντὲ Μοράντ ἐ-εἶπε :

—Δεσποινίς, εἶμαι ὁ κ. Ντὲ Μοράντ ὁ κ-τῆτης τοῦ κήπου. Γιατὶ δὲν κόψῃς τὸ ρό-δο ἔχετε κάθε δικαίωμα σύμφωνα με τὴν πι-νακίδα. Εἰσθε ἡ ὀγὴ γυναίκα πὺ ἐπὶ τὴν νύκτ νὰ δεχθῇ τὴν διὰδεδάσῃ της ὡραίας της...

Ἡ νέα κατακόκκινῃ ἀπὸ την νύκτ πὺ ἀπάντησε με χαριτωμένη δειλία :

—Γιατὶ, ἀπλοῦστα, κύριε, δὲν εἶμαι π-πολύτως δεδία ὅτι εἶμαι τόσο ὥραία ὥστε νὰ δικαιούμαι νὰ κόψω ἕνα τριαντάφυλλο ἀπὸ τὸν ροδῶνα σας...

Καὶ χαμῳίσε τὰ μάτια.

Ο κ. Ντὲ Μοράντ δὲν ἐπιμένει σὲ περ-σότερες κουβέντες. Ἐκοφῇ ὅμως μαλαπὸ τὰ λαμπρότερα ρόδα του καὶ τὰ περῆσανο νέα. Ἐκείνη τὰ δέχθηκε, τὸν ὡραϊστικὸν καὶ ἔφυγε...

Σὲ λίγο ὁ κ. Ντὲ Μοράντ ρώτησε κι' αὐτὴ ὅτι ἡ νέα ἡταν μιά μοναχοκόρη μὲς στὴν ἄλλ' ἔντιμης οἰκογενείας τὸν περῆσανο γονεὶς της τὴν εἶχαν μορφώσει καλὰ ὡς πρόκτα δὲν εἶχε οὔτε λεπτό.

Τὸ βράδυ δὲν μπορούσε νὰ κοιμηθῇ ὁ κ. Ντὲ Μοράντ. Μπρός του παρουσιαζόταν τὸ ὀλζώνταντῃ ἡ εἰκόνα της ὥραίας κορ-πῆς. Τὴν ἄλλη μέρα ἔπληνσε δεδία ἀπορρο-νός μαζί της.

Χωρὶς ἄλλες περιστροφές, πῆγε στὴν θορόφτῃ σου καὶ κυττάχθηκε μέσα.

Τὰ μαλλιά του είχαν μισοασπρίσει. Εἶ-διναν ἕνα εὐγενικώτερο τόνο στὴν ἔκ-φραση του. Ἡ κανονική καὶ ἔρπλη τὴν ἔκτα-εἶχε ὡς τότε τοῦ ἐκρέτης ὅλη τὴν ἔκτα-τοῦ δέλεματος, ὅλη τὴν φρεσκάδα τοῦ πο-που.

—Εἶμαι, μόλις 46 ἐτῶν, μορφοῦμαι. Γιατὶ ὅχι! Μπορεῖ ἡ νέα αὐτὴ νὰ νὰ ἔλ-Δηλαδή ὁ κ. Ντὲ Μοράντ συλλογίζετῃ τὴν ἡλικία του, τὴν νέα καὶ μὴ πρόστα-πὺ πὺ θὰ πῆγαινε νὰ κάμῃ στυγ-νός τῆς ἡμέρας!

Πράγματι ἐτοιμάστηκε καὶ ὅγκη. Κατῆ-κε στὸν ροδῶνα, ἔκοψε τὰ ὥραϊτερα τριαν-ταφυλλὰ, τὰ ἔκαμε ἕνα μεγαλοπρεπὲστατο μπου-κέτο, τὸ πῆρε στὴν ἀγκυλιά του σὴν πάλιν-ρακι καὶ τράβηξε πρὸς τὸ μικρὸ, ὡραϊ-στικὸ τῆς λατρευτῆς του νέας.

Στὸ δρόμο ὅμως συλλογίζετῃ τοὺς ἔρπλη-κροτάφους του, τὰ 46 τοῦ χρόνια, τὴν πάλιν-κουβέντα τοῦ φίλου του καὶ γὰ μὴ πῆρε λίγα ἔθματα ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς νέας, μὴ-μούρισε μ' ὅλο τὸ πάθος τῆς ἐρωτευμένης κα-διὰς του :

—Μακάρι νὰ μὴν εἶναι πολὺ ὀργῆ... ΜΙΣΕΡΑ ΛΟΥΒΟΥ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ.

["Ένας νέος ἔρχεται στὴν Ἀθήνα γὰ νὰ κάμῃ τὴν στρατιωτικὴ θῆτα του. Πε-ριμένοντας τὴν κατάταξί του, ἐνοικιάζει δωμάτιο σ' ἕνα σπίτι τῆς ὁδοῦ Ἀχαρνῶν.]

(Ἡ συνέχεια).

Φάγαμε στὸ Φάληρο. Ὁ σπιτονοικοκύρης μου κι' ἡ γυναίκα του μέινανε εὐχαριστημένοι. Ὅλο κι' εὐχαριστῶς μὴλεγαν. Πολὺ εὐγε-νικές ψυχές, καὶ ἄνθρωποι τοῦ κόσμου. Πῶς πῶθιγαν τώρα; Δὲν μὴνταν ποτέ τί-ποτε. Ἐμάθα μόνο πῶς ὁ κύριος Νίκος δού-λευε στὸ χρηματιστήριο, κι' εἶχε γραφεῖο. Πα-ρακάτω τίποτε.

Κι' ἕνα περίεργο πρῶγμα.

Σήμερα ἡ ἀπόγεμα εἶχα ξαπλώσει στὴν βε-ρόντα καὶ διδάδα. Γὰ μὴ στήγῃ ἔπος σῆ-κανα τὰ κεφάλια μου, εἶδα ἄντικρῃ, στὸ μπαλ-κὼνι τοῦ ἀνέναντι σπιτοῦ ποῦχε καὶ τὸν κῆπο, μὴν νέα κοπέλλα πὺ καθῶς ἦταν σκυμ-μένη, πὺ σκυμμένη πάνω στὰ κάγκελα καὶ κυττοῦσε — δὲν ἔξερο τί, κάτω — ἄρνευ-ται φαίνεται τὸ στήθος της. Τὰ μάτια μου ἄθελα καρφώθηκαν στὸ γυμνὸ τῆς κόρῃς καὶ τὸ βιβλίο γλίστρησε ἀπ' τὰ χέρια μου. Αὐτὴ γύ-ρισε καὶ με κύταξε, βότερα κύταξε τὸ στή-θος της, κοκκίνισε καὶ μῆτις ἀμέσως μέσα στὸ δωμάτιο κλείνοντας δυνατὰ τὴν ἔλαμνῃ πόρ-τα. Τότε μόνο κατὰδρα πῶς αὐτὸ ποῦχαικα δὲν ἦταν σωστὸ. Ντράπηκα καὶ συνάδηκα τὸν ἑαυτό μου. Ξαναπῆρα τὸ βιβλίο μου κι' ἄρχισα νὰ διδάζω. Στάθηκε ἀδύνατο. Μπρός στὰ μάτια μου ἔπετοῦσε ἔξακολουθητικὰ ἡ ἴδια εἰ-κόνα: τὸ γυμνὸ στήθος τῆς κοπέλλας. Διὰδρα, διὰδρα μὰ δὲν καταλάβαινα τίποτε. Στὸ τέλος βαρῆθκα, Σηκώθηκα καὶ μῆτις μέ-σ' στὸ δωμάτιό μου. Ἀρχισα νὰ περπατῶ ἀπάνω, κάτω. Ἦταν ἀδύνατο νὰ ἐξηγήσω τὴν παρῶ-ξην ταραχὴ πὺ ἐνοῦσθα. Γιατὶ ὅλο αὐτό; Γὰν ἔνα γυμνὸ στήθος; Κι' ἔπειτα τί; Μπᾶς κι' ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποῦδρα κατὶ παρῶ-ν. Στὸ χωριό μου εἶχα δῆ μὴ φορὰ μὴ ὀλζώντῃ γυναίκα καὶ δὲν με πείραξε. Κι' ὅτερα δταν γαῖοςια στὰ σὸστά γυναικες, καμ-μὰ ἀπ' ὅλες αὐτές δὲν με κράτησε παραπάνω ἀπὸ λίγες στιγμές. Τότε γιατί τώρα μὴνικνε ἐντίμωσῃ;

Καὶ ἀκόμα κάτω.

Ὅταν ξαναβῆκα στὴν βερόντα, βότερα ἀπὸ μὴ ὥρα, εἶδα πῶς ἀπ' τὰ τραβηγμένα καρτανάκια τῆς ἔλαμνῃς πόρτας τοῦ μπαλ-κονοῦ, τὸν κεφαλῶνα, δὺ καστανὰ κι' ἕνα ξανθὸ. Τὸν κεφαλῶνα κοριτσιῶν πὺ μόλις κι' εἶδαν νὰ βγαῖν ἔξω ἀπὸ τὸν κήπο καὶ νὰ περῶν-ναι βιαστικὰ καὶ χάθηκαν. Μοῦ φάνηκε μᾶ-λιστα πῶς ἄκουσα καὶ πνιγμένα γέλια. Μὰ μπορεῖ καὶ νὰ μὴν ἄκουσα καλὰ. Κι' ἔπειτα γιατί νὰ γελᾶσιν; Μὲ μένα, γὰ μὲ τὸ πᾶθ-μα τῆς μῆς ἀπ' αὐτές; Ἀλήθεια δὲν θυμᾶ-μα πῶς ἀπ' τῆς τρεῖς ἦταν αὐτὴ πὺ εἶδα σκυμμένη; Τότε δὲν πρόβταξα καλὰ-καλὰ νὰ κρατῆσω τὴν φουγοννῳία της. Μ' εἶχε τόσο πολὺ ἀπορορήσῃ τὸ γυμνὸ τῆς στήθος.

Ἄς εἶνα, αἰεὶ δὴ ρωτήσω τὴν σπιτονοικο-κύρῃ μου γι' αὐτές.

Πέρασα πολὺ ἀσχημὴ νύκτα. Ξυπνοῦσα κάθε τόσο καὶ τὸ κορμὸ μου ἔκαγε λῆς κι' εἶχα πυ-ρετό. Θεὸ μου πῶς δνειρεῖ δὲν εἶδα ἀντίφω, πῶς! Ἐβλεπα τὴν μάνα μου, τοὺς μπαρῳά-δες μου, τὸ χωριό μου, τὰ ξαδελῶνα μου, τὸν κῆπο. Ἡ γαῖα εἶχε ἀντίφω κι' εἶχε μεγαλῶ-σι, μεγαλῶσι, σὸστος πᾶ-άνανος. Πᾶ-άνανος καὶ χρυσᾶς. Να, σὴν ἕνα πελόριο πλάτανο πᾶ-άνανος καὶ χρυσᾶς. Ὑότερα εἶδα τὸν ἄξω-ματικό, τὰ γραφεῖα, τὸν σπιτονοικοκύρη μου, τὴν γυναίκα του, τὸ γκαρσόνι — καὶ κι' αὐτὸ λίγα ἔθματα ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς νέας, μὴ-μούρισε μ' ὅλο τὸ πάθος τῆς ἐρωτευμένης κα-διὰς του :

—Μακάρι νὰ μὴν εἶναι πολὺ ὀργῆ... ΜΙΣΕΡΑ ΛΟΥΒΟΥ

μή. Ἐξακολουθητικὰ, σὲ κάθε τελειώμα τους, ἔπετοῦσαν μπροστὰ μου τὰ τρία κεφάλαια τῶν κοριτσιῶν. Ἦταν κι' ἡ τρεῖς σκυμμένες πάνω στὸ μπαλκόνι, πὺ σκυμμένες κι' ἄρ-ναν νὰ φαίνεται τὸ στήθος τους. Κι' ἦταν καὶ τὰ τρία ὅμοια, ἀσπαράλατα... Ἀπὸ κι' ἦταν ἕνα μόνο στήθος κι' ὅλῃσαν μόνο τὰ κεφά-λια — ἕνα ξανθὸ, δὺ μελαχρῳνᾶ.

Εἶναι ἡ πρώτη βραδυνὰ ἀπ' τὸν καιρὸ πὺ ἦθα πὺ βλέπω δνειρο — δνειράτα. Γιατὶ ἄραγε; Ἐξακολουθοῦσε νὰ με κρατῇ ἡ ἀπογε-ματικὴ ταραχὴ μου, γὰ ἦταν γιατί ἦθα κρασὶ τὸ βράδυ; Ὅταν σπρώχθηκα ἀπ' τὸ κρεβδῳτὸ θάταν περασμένες δέκα. Ἡ γλῶσσα μου ἦταν σὴν τσαρούχι καὶ τὸ στόμα μου τσαρῶ. Καθῶς κατέβαινα τῆς σκάλες ἀνάμῳσα τὴν γυναίκα τοῦ σπιτονοικοκύρη μου — τὴν λένε κυρία Μαῖρη. Μὲ καλημέρισε καὶ κι' εὐχαρίστησε ἔναν γὰ τὴν χρεονὴ βραδυνὰ. Θέλησα νὰ τὴν ρωτήσω γὰ τῆς ἀγνοσῆς μου κοπέλλας. Μὰ ντράπηκα. Ἡ γλῶσσα μου μῆτερδεψε. Φοβῆ-θηκα μῆπως παρεξηγηθῶ. Κι' ἔπειτα σκέφθηκα

Καθῶς ἦταν σκυμμένη ἄρνε νὰ γαι-νεται τὸ στήθος της.

πῶς δὲν θάταν σωστὸ νὰ τὴν ρωτήσω ἕνα τέτοιο πρῶγμα. Μορφοῦσιν λίγα λόγια — δὲν ἔξερο κι' ἐγὼ τί τῆς εἶπα — καὶ βῆκα βιαστικὰ στὸ διάδρομο. Ἀνοῖξα τὴν πόρτα σὴν καὶ μὴν ἔκαμῃ κανέναν καὶ περῶντῃκα στὸ δρόμο.

Ο ἄλλος ἦταν μεσομαρῳισμένος. Ἐστρεψα ἀντιπᾶσθαι καὶ κοίταξα τὸ ἀντίκρῳν σπῆτι. Ἡ ἔλαμνῃ πόρτα τοῦ μπαλκονοῦ ἦταν κλει-σμένη καὶ τραβηγμένα τὰ σὸστά. Ἀναφῶ ἕνα γαῖος, ξανακοιτῆξα ἄλλῃ μὴ φορὰ κι' ὅτερα ἄρῃσα νὰ περπατῶ ἀπάνω στὸ δρόμο.

Πῶς ὥρα περπατῶσα δὲν ἔξερο. Καθῶς τῶς ἔστρεψα καὶ κοίταξα πῶς ἀπὸ τῶς ἀντι-κόντεψα νὰ με πατήσῃ τ' αὐτοκίνητο τῆς αν-τιπᾶσθαι. Τὴν δυνάτῃ σου μᾶλιστα τὸν φτεροῦ τοῦ πῆσανος ἔπαιε ἀπ' τὸ χωριό μου. Ἄκουσα τὸ σῶφῃ πὺν βλαστήσῃς βοῆς τῆς με.

Δὲν εἶχα διάθεσι νὰ τοῦ πῶ τίποτε. Ἄλλως τε ἔπαινα ἐγὼ.

Τ' ἀντερῶ μου ἄρῃσαν νὰ μορφοῦσιν.

Ἀπὸ χθὲς τὸ βράδυ δὲν εἶχα βάλε τίποτε στὸ στόμα μου. Παινοῖσα. Μ' ὅλο αὐτὸ δὲν αἰ-θανόμῳνα καμμὰ ἐπιθυμία νὰ κάω στὸ

ἐστιατόριο. Δὲν ἔξερο γιατί προσπαθοῦσα ν' ἀποφύγω τὸν κόσμο. Ἦθελα νᾶμα μόνος μου. Ἡ ιδέα πῶς στὸ ἐστιατόριο δὲ με περι-τριγυροῦσαν ἕνα σοφὸ ἀγνωστο πρόσωπο, γὰ μένα, μ' ἔκανε νὰ προπῳ κείνη τὴ στιγμή νὰ μείνω νησιώδης παρὰ νὰ κάω ἐκεῖ. Θυμῆ-θηκα τότε πῶς ἀντίφω ἀπὸ τὸ σπίτι μου ἦταν ἕνα μακρὸ μαγερεῖο. Κάθε μεσημέρι ἀπ' τὸ παράθυρό μου ἔβλεπα τοὺς ἐργάτες — τοὺς ἐργάτες ἐνός γκαρσὸν πὺ χῆζονταν ἐκεῖ κον-τὰ — ποῦχονταν γὰ νὰ φᾶνε. Σπῳδαία φα-γὰ δὲν μαγείρευε, ὁ λοκαπτεῖρης. Μὰ κατσα-ρόλα με φασόλια, γὰ πατάτες, μὰ ἄλλῃ με κομμάτια κρεᾶς, κόκκαλα, κι' ἕνα χόρτο καὶ τί-ποτε ἄλλο. Καμμὰ φορὰ εἶχε καὶ φᾶρι — μα-ρίδες τῆγαντες. Ὅλα αὐτὰ τάδε ἐκτεταμένα στὴν προθήκη σὴν νὰ ποῦμε τοῦ μαγαζοῦ — μὰ τάβλα πᾶνδρα πὺ προῆξε καμμὰ τοι-ανταρῳά πᾶνδρα ἀπὸ τὸ φαρδὺ παράθυρο ἐπᾶ-νο στὸ πεζοδρόμιο — καὶ σκεπασμένα μ' ἐρ-μερίδες πὺ κολλάσαν σὴν κι' αὐτὰ τὰ χαρ-τὰ με τὴν κάλλα πὺν βάθονε γὰ νὰ μαζεύ-οντε τῆς μῆγες. Τόσες πολλές ἦταν καθισμέ-νες πάνω τους.

Οἱ ἐργάτες ἐρχόνταν ἐκεῖ σχεδὸν ταυτόχρο-να με τὸ ἄκουσμα τῆς μεσημεριᾶτικῃς σφυρῳ-κρας ἐνός ἐργοστασίου πὺ βρισκόταν ἐκεῖ κοντὰ. Ἐκαινε τότε μὴ παρῶξην ὅλη τὸ μα-γαζὶ. Φωνές, παραγγελίες, πᾶτα πὺ ἀπὸ μέ-σα τους τρέχανε τὰ ζουμὰ καὶ κρασί, πολὺ κρασί. Τίποτε δὲν μποροῦσε νὰ διακριθῇ κα-νέναν ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ θόρυβὸ πὺν γίνεταν. Κι' ὅλα αὐτὰ πᾶσανε ξαφνικὰ με τὸ πρῶτο ξα-νάκουμα τῆς σφυρῳκρας τοῦ ἐργοστασίου γὰ νὰ πᾶσινε δουλειά. Πολλές φορὲς βλέποντας τοὺς μοῖρες ἄθελα στὸ νοῦ ἡ ιδέα ἐνός μεγα-λοῦ ρολογιοῦ πὺν τὸν κορυβίζονε γὰ νὰ δου-λεῖν καὶ γὰ νὰ κτυπᾷ σύμφωνα με τῆς ἐπ-θυμῆς τοῦ ἰδιοκτῆτη.

Ἐκεῖ δὴ πῆγαινα νὰ φᾶω. Τέτοια ὅρα δὲν θάταν κανέναν, ἔξω ἀπὸ τὸν μάγερα καὶ τὸν παραγῳδὸν μου.

Ὅταν πῆκα μέσα, ὁ παραγῳδὸς τσακίστηκε νὰ με περιτριγυρῇ. Προσῳσῃς γοῖγορα-γοῖ-γορα καὶ σφυρῳγῃς με τὴν βρομῳκη ποδιὰ τοῦ ἕνα τραπέζου. Ὑότερα ἄκουσε πάνω σ' αὐτὸ λίγα κομμάτια τοιγανόσῳτο. Μοῖρες ἕνα κομμάτι φῳμὶ καὶ μακαροῖνη. Ὁ μά-γερας πὺν σῳβῳσε μὴ μετὰ κρεᾶς με λά-χανο — ἦταν τὸ μόνο πὺν τοῦ εἶχε περισσέ-ψει. Ἡ κατσαρόλα με τὰ φασόλια ἦταν ἄδεια.

Μόλις ἄρῃσα νὰ τρώω, ἦθε κοντὰ μου καὶ μοῖραςε κοντέντα. Μᾶλῳσε γὰ ἕνα σοφὸ πρῶγμα. Μ' ἐρώτησε ἀπὸ πὺ εἶμαι καὶ τί ἦθα νὰ κάω σὴν Ἀθήνα. Μοῖρε τότε πῶς εἶχε κι' αὐτὸς ἕνα γᾶν πὺν κάμῃ τὴν θῆτα του στὸ ναυτιό καὶ πὺν ἔ-λε ὅλο πὺν πῆσανο δὺ μῆνες ἀπὸ τὸν καιρὸ πὺν θάπρετῃ ἄ-πο-λυτῇ τὸν κρατοῦσαν ἀκόμα. Μοῦ μῆλῃς β-στερα γὰ τῆς δουλειᾶς του. Κεῖται καὶ βε-ρεσῳία. Κι' εἶσι μιλῳντας ἀπὸ αὐτῆς πὺν δὲ σῳβῳσῃ καὶ ἀπὸ κοντέντα σὲ κοντέντα φῳά-σανε καὶ σὴν γῳταῖα. Μοῖρε γὰ τὸν σπιτο-νοικοκύρη μου. Εἶχε γᾶσι, ἔλε, πολλὰ λεπτὰ στὸ χρηματιστήριο. Τὸ σπίτι τοῦ ἄρῃ ὑποθ-κῆν καὶ πῶς ἦταν κρεᾶς καὶ ὅλο σῳλῳ. Τῶ-ρα ἔκαμε κατὶ δουλειᾶς τοῦ ποδοῖοῦ κι' ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ, δταν δὲν τὸν φᾶσανε, ποῦ-σῃ καὶ κανένα ἔλατο τοῦ σπιτοῦ του. Πῶ-πῆρα μὴ μῆλῃς γὰ ἕνα δᾶκαλο πὺν καθῳ-ταν, λίγα παρῳ καὶ ἀπὸ μᾶς καὶ ἀπὸ τῆς κόρ-πῃς μου, μὰ μέρα, ἔπῳσῃς μ' ἕνα ρωτήτῃ πὺν εἶχαν στὸ σπίτι τους δὺ χρόνια οἰκοῖτο. Ἀπὸ πῶς ἐκείνη πῆρε τὸν καλὸ δρόμο. Τὴν ἔπαι-σι μᾶλιστα κι' ἡ ἀστυνομία σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ παστωῖα σᾶπῃ πὺν νῆσις ἡ Ἀθήνα τελε-ταῖα. Μ' αὐτὸς δὲν τὸ πολυτίσῃσε. Ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους πὺν ἂν δὲν δοῦ-νε με τὰ ἴδια τους τὰ μάτια κατὶ τὴν πᾶ-νδρα σὸ καλὸ τους τὴν τιμὴ καὶ τὴν ἀπὸ-λημὴ τοῦ ἔξῳ κόσμου.

(Ἡ συνέχεια στὸ προσῳξ).

ΚΟΛΑΣΜΕΝΟΙ

Η ταινία αυτή της «Παραμύθων», εισηγομένη από τον Ζοζέφ φόν Στρέμπεργκ.

Τους κυριότερους ρόλους παίζουν ο Τζωρτζ Μπακφόρ (Μπίλλ Ρόμπερτς), ο Κλάιντ Κούν (ο φίλος του), η Μπέττυ Κόμφον (Νέλλ), η Μπακλάνοβα (Λού), η Μίσελλ Λέβις (Άντο), ο Ζ. φόν Στρέμπεργκ (ο πατέρας).

Η υπόθεση έχει ως εξής:

Αι προκημιαί της Νέας Υόρκης είναι το τέλος πολλών ταξιδίων, η αρχή πολλών περιπετειών. Χιλιόμετρα αποβαθρών περιμένουν νύχτα και μέρα τα φορητά βαπόρια όλου του κόσμου και παράξενα συχνά πληρώματα. Πλοία προσεγγίζουν στην αποβάθρα αυτές μέρα παρά μέρα στο άτελειο ταξίδι των από λιμάνι σε λιμάνι. Σάν κολασμένοι, άνθρωποι δουλεύουν μέσα στην πνιγνή ατμόσφαιρα των μηχανών. Μέσα σε τέλειο σχεδόν σκοτάδι, που κοκινίζει πότε-πότε από της λάμψεις των φούρονων, μέσα στη σιδερένια αυτή φυλακή όπου η μεγάλη λάμψη θυμίζει την κόλαση, μερικές σιλουέτες σαλεύουν. Με πλάτες γυμνές, όπου ο ιδρώτας και το πάχος τρέχουν σαν ποτάμι, πνιγμένοι στη δουλειά, με πρόσωπα κτηνώδη και γεμάτα εγκαρτέρηση, ποιοι κατάδικοι ζουν εκεί; ποιοι άνθρωποι καταραμένοι;

Το πλοίο ξαναφύγει την άλλη μέρα το πρωί, και ο πλοίαρχος είχε στη στήθος θερμοστάς:

— Έχετε νυχτερινή άδεια. . . "Ας προσέξουν οι μπικηδές, θα έχουν να κάνουν μ' εμένα.

Μεταξύ των αποκλήρων αυτών της ζωής, ήταν ο Μπίλλ Ρόμπερτς, μια καλή καρδιά μέσα σε σώμα κτηνωδών. Ήταν εκεί ανάμεσα στους συντροφικούς του, δεσποζόντας τους με το ύψιλο του αναστήματος, και τραβούσαν όλοι κατά την ταβέρνα της «Καλής Γωνιάς» κοντά στην αποβάθρα.

Κοντά στο κατελείδι αυτό, για ναύτες, ηρώωνες ή τοξοκολλημένη αγγελία της ποτε-σταυτικής αποστολής του λιμανιού, όπου ήταν γραμμένα αυτά τα λόγια:

«Σώσε τη ψυχή σου και το μισό σου, ο θεοφιλέστατος Χάρου θα σε βοηθήσει ο αυτός».

Ο Μπίλλ διευθύνονταν προς τα φώτα με την ελπίδα να πη ένα ποτηράκι, γιατί διψούσε πάντα, όταν άκουσε μέσα στην διήχλη μια γυναικεία φωνή: γύρισε και είδε μια δυστοχημένη που έπεφτε στη θάλασσα. Κατόρθωσε να την φθάσει γρήγορα, να την αρπάξει γερά και να την ξαναφέρει στην στεριά: αλλά η νέα έτρεμε από το κρύο και ήταν καταμουσκεμένη, γι' αυτό η καρδιά του γίγαντα σφίγγονταν κυτταζοντάς την. «Έπρεπε με κάθε τρόπο να την σκεπάσω για να μη αρπάξει καμιά αρρώστια». Στο λιμάνι ύψιχε ένα κατάστημα έτοιμοι να ενδυματίουν και ο Μπίλλ χτύπησε την πόρτα για να ζητήσει τον έμπορο, αλλά δεν ήρθε γι' αυτόν. Τότε ο Μπίλλ μπήκε μέσα στο μαγαζί με το βαρύ και γερό βήμα του και πήρε ένα φόρεμα, που έφερε επάνω στους ώμους της δυστοχημένης. Είχε σωθεί. Κιόταζε τον Μπίλλ με μάτια γεμάτα ευγνωμοσύνη.

— Λοιπόν, εσύ μου έσωσες την ζωή μου, είπε, θα έκανες ως τόσο καλλίτερα να μ' αφήσεις να πεθάνω ήσυχα!

— Καλά, απήντησε ο γίγαντας, υπέθεσε ότι είσαι πεθαμένη και ότι καινούργια ζωή άρχισε για σένα. Τώρα που έβγαλες τις μαύρες ιδέες σου, πρέπει, μικρούλα μου, να διασκεδάσεις!

— Έχω διασκεδάσει ήδη πάρα πολύ, είπε η γυναίκα.

— Μάλιστα, όχι όμως με τον Μπίλλ Ρόμπερτς, αποκρίθηκε ο γίγαντας. Στέγνωσε, η θ' αρπάξης κανένα χρονολόγιο.

— Λοιπόν, Μπίλλ, σ' ακολουθώ, είπε η γυναίκα.

Την πρώτη πως την λένε. Αποκρίθηκε ότι ονομάζεται Νέλλ και ότι είχε βαρεθεί και συχαυί την ζωή της. Τώρα βρίσκονταν σ' ένα καμαράκι ο ένας κοντά στον άλλο, μακριά από τον καυχή ποδότη, και αντίλασαν της έντασης των.

— Θα έχης κάνει πολλές κατακτήσεις! είπε η γυναίκα με ύφος θαυμαστικό.

— Δεν κανένα ποτέ για της επιτυχίες μου, είπε ο Μπίλλ.

— Είσαι παντρεμένος; ρώτησε.

— Πού θα ήθελε ένα τύπο σαν εμένα; απήντησε ο Μπίλλ.

— Πούξ ξέρει, είπε η Νέλλ, υπάρχουν γυναίκες που θα ήθελαν ίσως!

— Ο Μπίλλ, συγγραμμένος από τον τόνο της φωνής αυτής, είπε:

— Κι' εσύ, μικρούλα μου, δεν είσαι επίσης παντρεμένη;

— Πούξ θα ήθελε μια γυναίκα σαν εμένα; είπε η Νέλλ.

— Ο γίγαντας την πλησίασε:

— Ταξίδευα σε πολλές θάλασσες, είπε, δεν είδα όμως ποτέ μου τέτοιο δημοφιλές πλοίο. — Δεν κάνεις καλά να με κοροϊδεύεις έτσι.

— Δεν κοροϊδεύω, είπε ο Μπίλλ σοβαρά. Τότε η γυναίκα πρόσθεσε:

— Τι μπορείς να έχης κάνει για να είσαι χειρότερος από μένα; Θα σε παντρευόμουν χωρίς να διατάξω.

— Ο Μπίλλ αποκρίθηκε:

— Θα σε παντρευτώ άμέσως. Γύρισε σ' ένα συνάδελφο και είπε:

— Πήγαν να φωνάξουν ένα παπά: η μικρούλα κι εγώ θα παντρευτούμε.

— Ο πάστορ Χάρου είχε μπη στο καμαράκι. Είπε στον Μπίλλ:

— Πού είναι τα χαρτιά σας; — Ο Μπίλλ, τα ζήτησε ματαίως.

— Δε μου λές, δάσκαλε, θα μάς χαλάσεις τώρα τα κέρια για ένα παλινόχαρτο;

— Πού είναι τα χαρτιά σας; — Ο Μπίλλ, τα ζήτησε ματαίως.

— Δε μου λές, δάσκαλε, θα μάς χαλάσεις τώρα τα κέρια για ένα παλινόχαρτο;

— Πού είναι τα χαρτιά σας; — Ο Μπίλλ, τα ζήτησε ματαίως.

— Δε μου λές, δάσκαλε, θα μάς χαλάσεις τώρα τα κέρια για ένα παλινόχαρτο;

— Πού είναι τα χαρτιά σας; — Ο Μπίλλ, τα ζήτησε ματαίως.

— Δε μου λές, δάσκαλε, θα μάς χαλάσεις τώρα τα κέρια για ένα παλινόχαρτο;

— Πού είναι τα χαρτιά σας; — Ο Μπίλλ, τα ζήτησε ματαίως.

— Δε μου λές, δάσκαλε, θα μάς χαλάσεις τώρα τα κέρια για ένα παλινόχαρτο;

— Πού είναι τα χαρτιά σας; — Ο Μπίλλ, τα ζήτησε ματαίως.

— Δε μου λές, δάσκαλε, θα μάς χαλάσεις τώρα τα κέρια για ένα παλινόχαρτο;

— Πού είναι τα χαρτιά σας; — Ο Μπίλλ, τα ζήτησε ματαίως.

— Δε μου λές, δάσκαλε, θα μάς χαλάσεις τώρα τα κέρια για ένα παλινόχαρτο;

— Πού είναι τα χαρτιά σας; — Ο Μπίλλ, τα ζήτησε ματαίως.

— Δε μου λές, δάσκαλε, θα μάς χαλάσεις τώρα τα κέρια για ένα παλινόχαρτο;

— Πού είναι τα χαρτιά σας; — Ο Μπίλλ, τα ζήτησε ματαίως.

— Δε μου λές, δάσκαλε, θα μάς χαλάσεις τώρα τα κέρια για ένα παλινόχαρτο;

— Πού είναι τα χαρτιά σας; — Ο Μπίλλ, τα ζήτησε ματαίως.

— Δε μου λές, δάσκαλε, θα μάς χαλάσεις τώρα τα κέρια για ένα παλινόχαρτο;

— Πού είναι τα χαρτιά σας; — Ο Μπίλλ, τα ζήτησε ματαίως.

— Δε μου λές, δάσκαλε, θα μάς χαλάσεις τώρα τα κέρια για ένα παλινόχαρτο;

— Πού είναι τα χαρτιά σας; — Ο Μπίλλ, τα ζήτησε ματαίως.

— Δε μου λές, δάσκαλε, θα μάς χαλάσεις τώρα τα κέρια για ένα παλινόχαρτο;

— Πού είναι τα χαρτιά σας; — Ο Μπίλλ, τα ζήτησε ματαίως.

— Δε μου λές, δάσκαλε, θα μάς χαλάσεις τώρα τα κέρια για ένα παλινόχαρτο;

— Πού είναι τα χαρτιά σας; — Ο Μπίλλ, τα ζήτησε ματαίως.

— Δε μου λές, δάσκαλε, θα μάς χαλάσεις τώρα τα κέρια για ένα παλινόχαρτο;

— Πού είναι τα χαρτιά σας; — Ο Μπίλλ, τα ζήτησε ματαίως.

— Δε μου λές, δάσκαλε, θα μάς χαλάσεις τώρα τα κέρια για ένα παλινόχαρτο;

— Πού είναι τα χαρτιά σας; — Ο Μπίλλ, τα ζήτησε ματαίως.

— Δε μου λές, δάσκαλε, θα μάς χαλάσεις τώρα τα κέρια για ένα παλινόχαρτο;

— Πού είναι τα χαρτιά σας; — Ο Μπίλλ, τα ζήτησε ματαίως.

— Δε μου λές, δάσκαλε, θα μάς χαλάσεις τώρα τα κέρια για ένα παλινόχαρτο;

— Πού είναι τα χαρτιά σας; — Ο Μπίλλ, τα ζήτησε ματαίως.

— Δε μου λές, δάσκαλε, θα μάς χαλάσεις τώρα τα κέρια για ένα παλινόχαρτο;

— Πού είναι τα χαρτιά σας; — Ο Μπίλλ, τα ζήτησε ματαίως.

— Δε μου λές, δάσκαλε, θα μάς χαλάσεις τώρα τα κέρια για ένα παλινόχαρτο;

— Πού είναι τα χαρτιά σας; — Ο Μπίλλ, τα ζήτησε ματαίως.

— Δε μου λές, δάσκαλε, θα μάς χαλάσεις τώρα τα κέρια για ένα παλινόχαρτο;

— Πού είναι τα χαρτιά σας; — Ο Μπίλλ, τα ζήτησε ματαίως.

— Δε μου λές, δάσκαλε, θα μάς χαλάσεις τώρα τα κέρια για ένα παλινόχαρτο;

— Πού είναι τα χαρτιά σας; — Ο Μπίλλ, τα ζήτησε ματαίως.

— Δε μου λές, δάσκαλε, θα μάς χαλάσεις τώρα τα κέρια για ένα παλινόχαρτο;

— Πού είναι τα χαρτιά σας; — Ο Μπίλλ, τα ζήτησε ματαίως.

— Δε μου λές, δάσκαλε, θα μάς χαλάσεις τώρα τα κέρια για ένα παλινόχαρτο;

— Πού είναι τα χαρτιά σας; — Ο Μπίλλ, τα ζήτησε ματαίως.

— Δε μου λές, δάσκαλε, θα μάς χαλάσεις τώρα τα κέρια για ένα παλινόχαρτο;

— Πού είναι τα χαρτιά σας; — Ο Μπίλλ, τα ζήτησε ματαίως.

— Δε μου λές, δάσκαλε, θα μάς χαλάσεις τώρα τα κέρια για ένα παλινόχαρτο;

— Πού είναι τα χαρτιά σας; — Ο Μπίλλ, τα ζήτησε ματαίως.

— Δε μου λές, δάσκαλε, θα μάς χαλάσεις τώρα τα κέρια για ένα παλινόχαρτο;

— Πού είναι τα χαρτιά σας; — Ο Μπίλλ, τα ζήτησε ματαίως.

— Δε μου λές, δάσκαλε, θα μάς χαλάσεις τώρα τα κέρια για ένα παλινόχαρτο;

— Πού είναι τα χαρτιά σας; — Ο Μπίλλ, τα ζήτησε ματαίως.

— Δε μου λές, δάσκαλε, θα μάς χαλάσεις τώρα τα κέρια για ένα παλινόχαρτο;

— Πού είναι τα χαρτιά σας; — Ο Μπίλλ, τα ζήτησε ματαίως.

— Δε μου λές, δάσκαλε, θα μάς χαλάσεις τώρα τα κέρια για ένα παλινόχαρτο;

— Πού είναι τα χαρτιά σας; — Ο Μπίλλ, τα ζήτησε ματαίως.

— Δε μου λές, δάσκαλε, θα μάς χαλάσεις τώρα τα κέρια για ένα παλινόχαρτο;

— Πού είναι τα χαρτιά σας; — Ο Μπίλλ, τα ζήτησε ματαίως.

— Δε μου λές, δάσκαλε, θα μάς χαλάσεις τώρα τα κέρια για ένα παλινόχαρτο;

— Πού είναι τα χαρτιά σας; — Ο Μπίλλ, τα ζήτησε ματαίως.

— Δε μου λές, δάσκαλε, θα μάς χαλάσεις τώρα τα κέρια για ένα παλινόχαρτο;

— Πού είναι τα χαρτιά σας; — Ο Μπίλλ, τα ζήτησε ματαίως.

— Δε μου λές, δάσκαλε, θα μάς χαλάσεις τώρα τα κέρια για ένα παλινόχαρτο;

— Πού είναι τα χαρτιά σας; — Ο Μπίλλ, τα ζήτησε ματαίως.

— Δε μου λές, δάσκαλε, θα μάς χαλάσεις τώρα τα κέρια για ένα παλινόχαρτο;

— Πού είναι τα χαρτιά σας; — Ο Μπίλλ, τα ζήτησε ματαίως.

— Δε μου λές, δάσκαλε, θα μάς χαλάσεις τώρα τα κέρια για ένα παλινόχαρτο;

— Πού είναι τα χαρτιά σας; — Ο Μπίλλ, τα ζήτησε ματαίως.

— Δε μου λές, δάσκαλε, θα μάς χαλάσεις τώρα τα κέρια για ένα παλινόχαρτο;

— Πού είναι τα χαρτιά σας; — Ο Μπίλλ, τα ζήτησε ματαίως.

— Δε μου λές, δάσκαλε, θα μάς χαλάσεις τώρα τα κέρια για ένα παλινόχαρτο;

— Πού είναι τα χαρτιά σας; — Ο Μπίλλ, τα ζήτησε ματαίως.

— Δε μου λές, δάσκαλε, θα μάς χαλάσεις τώρα τα κέρια για ένα παλινόχαρτο;

— Πού είναι τα χαρτιά σας; — Ο Μπίλλ, τα ζήτησε ματαίως.

— Δε μου λές, δάσκαλε, θα μάς χαλάσεις τώρα τα κέρια για ένα παλινόχαρτο;

— Πού είναι τα χαρτιά σας; — Ο Μπίλλ, τα ζήτησε ματαίως.

— Δε μου λές, δάσκαλε, θα μάς χαλάσεις τώρα τα κέρια για ένα παλινόχαρτο;

— Πού είναι τα χαρτιά σας; — Ο Μπίλλ, τα ζήτησε ματαίως.

— Δε μου λές, δάσκαλε, θα μάς χαλάσεις τώρα τα κέρια για ένα παλινόχαρτο;

— Πού είναι τα χαρτιά σας; — Ο Μπίλλ, τα ζήτησε ματαίως.

— Δε μου λές, δάσκαλε, θα μάς χαλάσεις τώρα τα κέρια για ένα παλινόχαρτο;

— Πού είναι τα χαρτιά σας; — Ο Μπίλλ, τα ζήτησε ματαίως.

— Δε μου λές, δάσκαλε, θα μάς χαλάσεις τώρα τα κέρια για ένα παλινόχαρτο;

— Πού είναι τα χαρτιά σας; — Ο Μπίλλ, τα ζήτησε ματαίως.

— Δε μου λές, δάσκαλε, θα μάς χαλάσεις τώρα τα κέρια για ένα παλινόχαρτο;

— Πού είναι τα χαρτιά σας; — Ο Μπίλλ, τα ζήτησε ματαίως.

— Δε μου λές, δάσκαλε, θα μάς χαλάσεις τώρα τα κέρια για ένα παλινόχαρτο;

— Πού είναι τα χαρτιά σας; — Ο Μπίλλ, τα ζήτησε ματαίως.

— Δε μου λές, δάσκαλε, θα μάς χαλάσεις τώρα τα κέρια για ένα παλινόχαρτο;

— Πού είναι τα χαρτιά σας; — Ο Μπίλλ, τα ζήτησε ματαίως.

— Δε μου λές, δάσκαλε, θα μάς χαλάσεις τώρα τα κέρια για ένα παλινόχαρτο;

— Πού είναι τα χαρτιά σας; — Ο Μπίλλ, τα ζήτησε ματαίως.

— Δε μου λές, δάσκαλε, θα μάς χαλάσεις τώρα τα κέρια για ένα παλινόχαρτο;

— Πού είναι τα χαρτιά σας; — Ο Μπίλλ, τα ζήτησε ματαίως.

— Δε μου λές, δάσκαλε, θα μάς χαλάσεις τώρα τα κέρια για ένα παλινόχαρτο;

— Πού είναι τα χαρτιά σας; — Ο Μπίλλ, τα ζήτησε ματαίως.

— Δε μου λές, δάσκαλε, θα μάς χαλάσεις τώρα τα κέρια για ένα παλινόχαρτο;

— Πού είναι τα χαρτιά σας; — Ο Μπίλλ, τα ζήτησε ματαίως.

— Δε μου λές, δάσκαλε, θα μάς χαλάσεις τώρα τα κέρια για ένα παλινόχαρτο;

— Πού είναι τα χαρτιά σας; — Ο Μπίλλ, τα ζήτησε ματαίως.

— Δε μου λές, δάσκαλε, θα μάς χαλάσεις τώρα τα κέρια για ένα παλινόχαρτο;

— Πού είναι τα χαρτιά σας; — Ο Μπίλλ, τα ζήτησε ματαίως.

— Δε μου λές, δάσκαλε, θα μάς χαλάσεις τώρα τα κέρια για ένα παλινόχαρτο;

— Πού είναι τα χαρτιά σας; — Ο Μπίλλ, τα ζήτησε ματαίως.

— Δε μου λές, δάσκαλε, θα μάς χαλάσεις τώρα τα κέρια για ένα παλινόχαρτο;

— Πού είναι τα χαρτιά σας; — Ο Μπίλλ, τα ζήτησε ματαίως.

— Δε μου λές, δάσκαλε, θα μάς χαλάσεις τώρα τα κέρια για ένα παλινόχαρτο;

— Πού είναι τα χαρτιά σας; — Ο Μπίλλ, τα ζήτησε ματαίως.

— Δε μου λές, δάσκαλε, θα μάς χαλάσεις τώρα τα κέρια για ένα παλινόχαρτο;

— Πού είναι τα χαρτιά σας; — Ο Μπίλλ, τα ζήτησε ματαίως.

— Δε μου λές, δάσκαλε, θα μάς χαλάσεις τώρα τα κέρια για ένα παλινόχαρτο;

— Πού είναι τα χαρτιά σας; — Ο Μπίλλ, τα ζήτησε ματαίως.

— Δε μου λές, δάσκαλε, θα μάς χαλάσεις τώρα τα κέρια για ένα παλινόχαρτο;

— Πού είναι τα χαρτιά σας; — Ο Μπίλλ, τα ζήτησε ματαίως.

— Δε μου λές, δάσκαλε, θα μάς χαλάσεις τώρα τα κέρια για ένα παλινόχαρτο;

— Πού είναι τα χαρτιά σας; — Ο Μπίλλ, τα ζήτησε ματαίως.

— Δε μου λές, δάσκαλε, θα μάς χαλάσεις τώρα τα κέρια για ένα παλινόχαρτο;

— Πού είναι τα χαρτιά σας; — Ο Μπίλλ, τα ζήτησε ματαίως.

— Δε μου λές, δάσκαλε, θα μάς χαλάσεις τώρα τα κέρια για ένα παλινόχαρτο;

— Πού είναι τα χαρτιά σας; — Ο Μπίλλ, τα ζήτησε ματαίως.

— Δε μου λές, δάσκαλε, θα μάς χαλάσεις τώρα τα κέρια για ένα παλινόχαρτο;

— Πού είναι τα χαρτιά σας; — Ο Μπίλλ, τα ζήτησε ματαίως.

— Δε μου λές, δάσκαλε, θα μάς χαλάσεις τώρα τα κέρια για ένα παλινόχαρτο;

— Πού είναι τα χαρτιά σας; — Ο Μπίλλ, τα ζήτησε ματαίως.

— Δε μου λές, δάσκαλε, θα μάς χαλάσεις τώρα τα κέρια για ένα παλινόχαρτο;

— Πού είναι τα χαρτιά σας; — Ο Μπίλλ, τα ζήτησε ματαίως.

— Δε μου λές, δάσκαλε, θα μάς χαλάσεις τώρα τα κέρια για ένα παλινόχαρτο;

— Πού είναι τα χαρτιά σας; — Ο Μπίλλ, τα ζήτησε ματαίως.

— Δε μου λές, δάσκαλε, θα μάς χαλάσεις τώρα τα κέρια για ένα παλινόχαρτο;

— Πού είναι τα χαρτιά σας; — Ο Μπίλλ, τα ζήτησε ματαίως.

— Δε μου λές, δάσκαλε, θα μάς χαλάσεις τώρα τα κέρια για ένα παλινόχαρτο;

— Πού είναι τα χαρτιά σας; — Ο Μπίλλ, τα ζήτησε ματαίως.

— Δε μου λές, δάσκαλε, θα μάς χαλάσεις τώρα τα κέρια για ένα παλινόχαρτο;

— Πού είναι τα χαρτιά σας; — Ο Μπίλλ, τα ζήτησε ματαίως.

— Δε μου λές, δάσκαλε, θα μάς χαλάσεις τώρα τα κέρια για ένα παλινόχαρτο;

— Πού είναι τα χαρτιά σας; — Ο Μπίλλ, τα ζήτησε ματαίως.

— Δε μου λές, δάσκαλε, θα μάς χαλάσεις τώρα τα κέρια για ένα παλινόχαρτο;

— Πού είναι τα χαρτιά σας; — Ο Μπίλλ, τα ζήτησε ματαίως.

— Δε μου λές, δάσκαλε, θα μάς χαλάσεις τώρα τα κέρια για ένα παλινόχαρτο;

Ο ΦΤΩΧΟΣ

— Πολύ ξυπνός είναι! — συλλογιζότανε θυμωμένος ο μικρός Ντάνια Πάβλεφ, ξαπλωμένος μπρούμυτα πάνω στο ταβάνι της άσπρης άρχουσας και γυρνώντας τα τακούνια του με τ' αναστατωμένα πόδια του. — Καταπληκτικό! Μόνο οι μεγάλοι μπορούν να ναι τόσο υποκριτές. Με κλείσανε σ' αυτή την σκοτεινή σάλα, ενώ αυτοί διασκεδάζουνε εκεί μέσα παίζοντας χαρτιά και υποδεχόμενοι τους ξένους. Και από μέσα έχουν την άπειρη να κάνουν πώς δεν καταλαβαίνω. Άκουσε εκεί!

Στο δρόμο ανάβουνε τα φανάρια του γκαζιού και χροιάζουνε τα χιονισμένα σχέδια πάνω στα τζάμια, και γλιστρώντας ανάμεσα στις λατάνιες και τους φύλους, απλώνουνε ένα ανάλαφρο αποτύπωμα πάνω στο πάτωμα.

— Όχι, οι μεγάλοι δεν νοιάζονται τίποτα... — Νά και ο μπαμπάς άκομη που είναι ο μεγαλύτερος άνθρωπος στην πόλη, και βέβαια, ο πιο σοφός... δεν τον λένε άδικα δήμαρχο... Μά και αυτός άκομη δεν καταλαβαίνει τίποτα! Ως τώρα, φαντάζεται, πως ο Ντάνια είναι άκομη μικρό παιδάκι, μα πόσο θ' άπορούσε αν μάθαινε, πως ο Ντάνια πρό πολλού άπεφάσισε να γίνει διάσημος άστροπόρος και να έρευνήσει τους δυο πόλους. Έχει μάλιστα και το σχέδιο του άστροπόρου του ήδη έτοιμο, πρέπει μόνον να βρή κάπου ένα κομμάτι άσφαλίου, ένα σπάγγο από καουτσούκ και μία μεγάλη, πιο μεγάλη από το σπίτι, μεταξωτή ομπρέλλα. Μ' ένα τέτοιο άκρίβως άστροπλόνο ο Ντάνια πετάει της νύχτες, μέσα στα ύπνερά του.

Ο μικρός σηκώθηκε ορθότα από το ταβάνι, πλησίασε, σέρνοντας τα πόδια στο παράθυρο, φώτισε πάνω στα φανταστικά χιονισμένα δάση των φοινικιστών, σκούπισε με το μανίκι το τζάμι. Είναι ένα παιδάκι άδύνατο, μα καταλαμμένο και γερό. Τα ξανθά, κοντά και μαλακά μαλλιά του, είναι χτενισμένα ίσα με μία χωρίστρα στην μέση. Μά το βασανισμένο, γλυκό προσωπάκι του είναι μαρτυρικά γλωμ από έλλειψη άγέρα: γιατί τον Ντάνια δεν τον άφίνουν να βγή έξω με την παραμικρή κακοκαιρία.

Το παράθυρο βλέπει στην διπλανή αύλη. Ένα παράξενο άσυνήθιστο φως ταλαντεύεται στον άγέρα, άνεδοκαταβαίνει, χάνεται για μία στιγμή, και πάλι ξαναφαίνεται, και ξάφνου τραβάει με δύναμη την προσοχή του Ντάνια. Άγείγοντας με την άνάσα του μεγαλειότερη τρούπα πάνω στο ζωγραφισμένο τζάμι, κολλάει επάνω το μάτι του, σκεπάζοντας με το χέρι την αντίπερριά του φανариού. Τώρα πάνω στο λευκό φόντο του φρέσκου χιονιού διακρίνει καθαρά ένα θύλο παιδιών. Πάνω από τα κεφάλια τους, στεινιμένο σ' ένα ύψος, που δεν φαίνεται μέσα στο σκοτάδι, κουνιέται, σαν να κολυμπάει στον άγέρα, ένα πελώριο ποικιλόχρωμο χάρτινο άστέρι, που φωτίζεται από μέσα μ' ένα αλλόκοτο κρυφό φως.

Μία τρελή, τρομερή ιδέα περνάει από την σκέψη του Ντάνια. — τόσο τολμηρή, που για μία στιγμή δάγκωσε τα χείλη του, γουρλώνοντας τα περίφοβα μάτια του και μαζεύεται ύλως.

«Τα κακά παιδιά» ίσα-ίσα θγαίνανε από την πόρτα της υπηρεσίας, όταν ο Ντάνια πετάχτηκε στο δρόμο. Οι μικροί που βαστούσαν το άστέρι και γρούσανε τα σπείρια για να σ' ατά πού-νε ήταν όλα παιδιά υπηρετών, μαγείρων και άμαζάδων, μα ο γλωμός πρίγκιψ δεν τ' άγνώριζε, ως τόσο τα πλησίασε και ενώθηκε μ' αυτά.

Η βραδεία εκείνη ήταν μαγευτική. Τ' άστέρι σταματούσε μπροστά στα φωταγωγημένα παράθυρα, έμπαινε σ' όλες της αλλές, κατέβαινε στα υπόγεια, ανέβαινε στις σοφίτες. Σταματάει μπροστά στην πόρτα, ο άρχι-

ΠΡΙΓΚΗΨ

«Έτσι γρούσανε όλη την νύκτα. Έπαιζαν το εύγενικό πρόσωπο και το κομψό κορμί του Ντάνια προσκαλούσε την γενική περιέργεια, έκείνος προσπαθούσε να μπει μέσα. Άλλά, θάλεγε κανείς, με πόσο ζήλο έπ' όλο τους άλλους, με τα μάτια σπινθηροβόλα, με τον νος από τον άγέρα, την κίνηση και την άσυνήθιστη τούτη νυχτερινή περιπέτεια. Μ' αυτές της ευλογημένες, ζωντανές σημειές είχε χάσει όλοτετα την ώρα, τον επή την μίς Τζέινερς και όλο τον κόσμο.

Εκτός από τους συντρόφους του και το καμινάδο άστέρι.

Και γι' αυτό ήταν θγαίνανε από τ' άγνωστο πλαστέιο, όπου τους κρατάνε (ζωτά κινώμενα) οράκια, και ζαχαρωτά, μόνο έβγαλε μία άβαντη και έκπληκτη φωνή έλέγοντας μπροστά του την θεία Νίνα και την μίς Τζέινερς που δαυλούμενες από τον λαχά, τον θυρού, την νύ και την καμινάδα.

— Δόξα τω Θεώ, θρόθηκε επί τέλους! — Θεέ μου, τί χάλια είν' αυτά! γούρ γούρ και χωρίς κουκούλα! Όλο το σπίτι άναποτόθηκε εξ αίτιας σου, καμινάδο!

Τ' άλλα παιδιά είχαν εξαφανισθή. Σπαστήκανε σ' όλες τ'ές μεριές, μάλιστα κινώσαν τον κίνδυνον, και από μακριά άκούονταν να νάχ ο κρότος των διαστικτών πόδαρών τους.

Η θεία Νίνα, από τότε χέρι, ή μίς Τζέινερς από το άλλο ώδηγήσανε τον γούρλο στο σπίτι. Η μαμά ήταν άουτηγμένη στα δάκρυα—αλλά

έξερει τι σκέφτει έκανε σ' αυτές τις δυο ώρες που περπάσανε, όταν έβλεπε στο σπίτι σασιτισμένους, τρέχοντες σ' όλα τα γνωστά σπείρια, στους γούρλους, και τα πλησιέστερα σπείρια.

Ο μπαμπάς του άκούο προσηύχονταν τον θυμωμένο και τον άσπρη και έντελώς άνεπιτυγώς έκρυβε την ήρ-ά του, βλέποντας το παιδί του σ' εκεί και άβλαβές. Δεν ήταν λιγότερο από την γυναίκα του άνηγορ που την εξαφανίσαν τον Ντάνια και πούλαβε να σηκώσει στο πόδι όλη την άστυνομία της πόλεως.

Με την συνήθισμένη του αλλοφρο-νεία ο Ντάνια διηγήθηκε λεπτομε-ρώς της περιπέτειάς του. Τον τού-ρίσανε πως θα τον τρωγόντανε στη-ρα γι' αυτό, και τον στέλλανε σε άλλάξη ρούχα.

Παρασημάσθηκε στους μικρούς σκελητμένους που πλωμένον πε-σχος, μ' ένα δυοφο, καίοντανε στο-τούμι. Τα μαγουλά του ήταν

ξανωμένα από την υπερδιέγερση, και τα πα-τια του λαμπύριζαν χαρωπά έπειτα από την παγωνιά. Ήταν πολύ πληκτικά ως τόσο να χάνη το καλοαναθεωρημένο άγέρακι, με τους εύγενικούς τρόπους και τα άγγλικά του, με λο-ντας να σκεπάσει το σφάλμα του, έκανε να κλίσεις, φιλούσε τα χέρια των κοριών και έσκέδαζε με συγκατάβασι τους μικρούς κλά-μένους.

— Κι' όμως ο καθαρός άγέρας έκανε καλό στον Ντάνια, είπε ο μπαμπάς παρακαλού-οντας τον από το γραφείο του. — Τον κλεινόμα-πολύ μέσα στο σπίτι. Δεν πρέπει να κινώται το παιδί μέσα στα θαμνάκια.

Μά όλες η κοριές του ερχότανε μοναχί-λέγοντας για χίλιες φρικαλεότητες, με τα κρόβια, για διαβόλους, για βρογίτες, με άλλα πολλά και ο μπαμπάς κουνάει νύχτα και χέρι και φώναζε μορφοφώντας:

— Άρκει, άρκει! Καλά... καλά... Εί-νετε δ'τι θέλετε... Άχ! αυτές η γου-νες!...

Α. ΚΟΥΠΡΙΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΝΩΝΤΑ ΜΑΣ

Ένα χλωμό καντήλι έφεγγε μπροστά στο εικόσιμα, κι' η ματιά της μητέρας μου σδυ-σμένη κι' αλλοθιστή όπως ήτανε, άπ' τον πό-νο που έφαινε έσορτά τα έχνη του, είχε σπλησθή πάνω του σαν παράκληση.

Στα βάθος, στο μικρό κρεβατάκι, μέσα σε μία βαρειά άπρόσφορα λιθανισή, έννοιωθα το μικρό κορμιά μ' άναταράχεται άπ' τον πεπτό. Ο Νώντας μας, που ή χαρούμενη πασάη του γούμπε πρώτα χαρά το σπίτι μας, με βλέμμα που έδειχνε το παθιασμένο είναι του κολιτταντρουοφιλομένους άπ' τον πολυήμερο πεπτό.

Δαν σε δεινρο κοίταζε όλος μέσα στο δο-μάτιο, που λές κι' έπηρεασμένοι άπ' το παρα-πρόσφορο βλέμμα του, είχαν άρμονισει την έσφαση του προσώπου των με την παθιασμέ-νη μορφή κεινού. Κι' έτσι σιωπηλοί μπροστά στο κορμιά, με ιδέες που μάντευαν την μου-χία τους, φαντάζανε στην σκέψη μου σ' αμ' άπείστη θλιβερή άρμονία που μόνο το ρι-νιά της έλειπε για ν' άφήση να αίσθητο το δάδα της.

Ένας χτύπος άκούστηκε στην πόρτα, αλα-τωσμένο γυρίσαμε τα κεφάλια μας κατά κεί: ήταν ο γατρός.

Έβέτασε για κάμποση ώρα τον Νώντα μας, κι' ύστερα γυρίζοντας στον πατέρα μου που κρέμεται άπ' τα χείλια του, έλεγε σιγά, με μιά φωνή τόσο ξεχωριστή, που διαν την θυ-μιάνα άνάμα άνατριχιάζε.

— Ο Θεός βοηθός.

Κι' έφυγε. Ο πατέρας μου, με τα χέρια του χωμένε-στα γούρλα, μάλιστα, που γυάλιζαν στο σκό-φο του δοματίου, σώματα βυθισμένοι σε έσφαση.

— Πατέρα, είναι αλήθεια, θα πεθάνη λοι-πόν ο Νώντας μας;

Κι' όσο κι' αν ήθελε να παραστήσω την φω-νί μου σταθερή, δεν τ' άκούωθωσα. Με κί-τασε σαν να ζυγνόνισε από λήθαργο, κι' έφε-ρε το δάχτυλό στο στόμα δείχνοντας την μη-τέρα.

Η μητέρα μου, γονατισμένη στα πόδια του κρεβατακιού, άνάμεσα σε στυρά δάκρυα ένευε άπαισιωχώς στις τρεις γειτονίσσες πουτανε στην υπαίτια της. Σπρώχνοντάς και πλησία-σαν στο κρεβάτι του. Μετά άδύνατα χερσάνα τον βγαλμένο πάνω στα κάτασπρα σεντόνια, και με το χλωμό του προσώπα, στο όποιο μόλις προδίδανε ένα σημείο ζωής τ' άφωτα μάτια του, που είχαν σπλησθή παρακαλητικά, πάνω στην μητέρα του, φάνταζε σαν ένα χλω-μό λουλούδι που δεν τ' άλυθιθηκε ο χιονιάς, και τ' άφαιρε έτσι δά μαρμαμένο, μ' άνισχυο.

Ένας λυγμός άκούστηκε άπ' το κρεβάτι κι' ύστερα ή φωνή των γυναικών.

— Νίκο, παιδί μου, πέθανε ο Νώντας μας! Έτρεξε κοντά. Έσκυψα κι' έχωσα το χέρι μου στα ξανθά μαλλιά του, κι' αίσθάνθηκα να με πνιγνώνω ως το κόκαλο ή κραδιά του θανάτου.

Τ' άδύνατον τον πήγαμε στην έκκληση μέ-σα στο μικρό του φέρετρο. Βάσταγα την μη-τέρα μου κι' έννοιωθα το σώμα της ν' άνατα-ράχεται άπ' τους λυγμούς. Ο πατέρας μου πα-ρέει, χωρίς να μπορή να ν' κλάψη, κοίταζε έσπαστοχώς το κενό και κωτώντας τον, τρώ-μαζε, τόσο έννοιωσα τον βαθύ του πόνο να τον έχη κλονισέ.

Φύση για τελευταία φορά το κρύο μέτωπο του μικρού άδελφού μου.

Κι' έμεινε σ' ένα μικρό λάκκο, μέσα σ' ένα σορό λουλούδια που φάνταζαν γύρω άπ' το χλωμό του προσώπα σαν φωτισμένο, κοί-ταζε για τελευταία φορά τ' άδύνατο σωμα-τά του που τόσο πόφωρα είχε υποκίνηε στους άπαύστους νόμους της φύσης.

Κι' αίσθάνθηκα τη Μόιρα να με βαθαίνει... ΝΙΚΟΣ ΛΑΤΟΣ

ΚΑΛΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ, ΝΙΝΕΤΤΑ!

Άποψε ή καρδιά μου έχει δείπνο, κι' είσαι προσκαλεσμένη μόνο Σί! Σε περιμένο δίως έλξης φύγει με άδύση του γινώσκου χριστή.

Για σένα μύρα μ' άφθονιά θα χύσω στη σάλα που πολύφωτα θα καίν. — στην σκοτεινές γωνίες τα ντιβάνια την ιστορία κάποιου έρωτα θα κλαίν.

Τα χριστουγεννιάτικα βάσα θα γιομίσω άπ' τα λουλούδια τ' άγαπώσες Σί, και στα ψηλόλαμα ποτήρια θέ να χύσω της λησμονιάς το δυνατό κροσά.

Η θύμησης σ' άβλεπώ τοιγγάνου θα 'ρθούν να μ' άκρατήσουν συντροφιά με τα παλαιά μάγα βιολιά των και με την θλίψη στην όψη της ματιά.

Στ' όργιακό της αίσθησης μεθίσω και στις Διονυσιακές σπονδές θα ξαναζωντανεύουμε σδυσιμένες άτέλειμες έρωτικές νυχτές.

Και θα σου πω στ' αυτή σιγά σαν φεύγεις: «Καλά Χριστούγεννα, Νινέττα. Παιά το τελευταίο έσπασες ποτήρι, και μία φτωχή μαζί μ' αυτό καρδιά».

Και τα χλωμά τ' άκρια μέσ' τα βάσα θα σβήνουν με τον θόρυβο των βιολιών. Θά σβύση τότε κι' ή φτωχή καρδιά μου μέσ' στο μυστήριο των λευκών ώρων.

ΛΙΤΣ ΑΣΤΡΑΤΟΣ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΚΟΙ ΔΙΑΒΑΤΕΣ

Όνειρα γοργότερα της έλξης της παλίας Σε ποιά πελάγη άραγε πλανήστε ξεχασμένα; Πότε πα θα γυρίσεις πάλι κοντά σ' έμένα, Όνειρα γοργότερα της έλξης της παλίας;

Σας έννοιωσα, σας έχασα, έξαφνα μ' αν-γούλα, Έτσι σαν χάρη άπλω έσπασα βραδινό, Και πόθο κλειδίμια φρονέας του βουτού Σας έννοιωσα, σας έχασα, έξαφνα μ' αν-γούλα.

Κι' ήταν το διάβα σας φοτιά σ' ότι ήτανε έντός μου, Χαρές, έλπίδες έγιναν κενός σε μία στιγμή, Και πόθο όλοφρόντισαν θεσμένοι με ήδονη Κι' ήταν το διάβα σας φοτιά σ' ότι ήτανε έντός μου!

Σας νοσταλγώ, σας νοσταλγώ, γλυκόλαλα πουλάμα! Άπό του κάθε Ίδανκού το δρόμο άποδιωγ-μένη Και στην πραγματικότητα τον πόνο δου-τηγμένη Σας νοσταλγώ! σας νοσταλγώ... γλυκόλαλα πουλάμα.

Σας νοσταλγώ, σας νοσταλγώ, γλυκόλαλα πουλάμα! Άπό του κάθε Ίδανκού το δρόμο άποδιωγ-μένη Και στην πραγματικότητα τον πόνο δου-τηγμένη Σας νοσταλγώ! σας νοσταλγώ... γλυκόλαλα πουλάμα.

Σας νοσταλγώ, σας νοσταλγώ, γλυκόλαλα πουλάμα! Άπό του κάθε Ίδανκού το δρόμο άποδιωγ-μένη Και στην πραγματικότητα τον πόνο δου-τηγμένη Σας νοσταλγώ! σας νοσταλγώ... γλυκόλαλα πουλάμα.

ΔΙΧΩΣ ΑΓΑΠΗ

Άνέβαινε την σκάλα με μικρούς δρασκε-λισμούς, δίχως σταθερότητα, όχι σαν κάποιος επιθυμής έπισκέπτης, μά έτσι με μία καλυ-μένη ιδιότητα, στενοχωρημένος και άναποφά-σιτος. Φτάνοντας στο τέλος σταμάτησε για λίγο διαταχικός... Με το χέρι που έφερε σή-μανε δυο φορές στην πόρτα. Ο ήχος, ξερός και νευρώς, αντίλαλνσε στον έρημο διά-δρομο και φάνηκε ότι κι' αυτή ή νύχτα άνα-τρίχασε από κάποια άκατανόητη και μυστη-ριακή άνησυχία. Με λίγες κοιμένες λέξεις έζησε συγγνώμη από κάποια νέα γυναίκα που παρουσιάστηκε και μετά, έτσι άνάλαφα βια-σμένα, μπήκε μέσα.

Το δομάτιο, άπόσκιό κι' άπό-όλογο, φωτι-ζότανε μοναχά άπ' το τρεμκό φως μιάς καν-τήλας. Ο έσπεκίτης έμεινε όρθός, άκωμητός, τας πάνω στην έσφαση της θεομίστρας. Η γυναίκα είχε σταθή το ίδιο όρθη κι' άκωμητέ απέναντί του, και μιά σιωπή, γιομάτη στενο-χώρια, σ' άτάθηκε μεταξύ τους, ενώ ή ματιάς τους διασταυρωνότανε άσυνάσθητα, λέξ κι' ή κάθε μιά χανότανε στο βάθος της άλλης δίχως καμιά γνωριμία να της σταματά στην έπαρη αυτή.

— «Συνγνώσέ με...» άρχισε αυτός, και ή φωνή του χανότανε σ' ένα κομψό βοή-σμα, σαν το χτύπημα κόρντας πάνω σε ορι-σμένη κούρα. Έξερει καλά, ... θάμιασε πως άδριο φεύγει. Θέλησα να σε δω για τελευταία φορά. Καταλαβαίνω ότι έαντί-μον ένοχο άπέναντί σου, δίχως να έχω φται-ξει ως τόσο σε τίποτα. Μιά άκατανόητη δύνα-μη, κάτι άνεξήγητο, μάς έννωσε άλλωστε τους δυο... δίχως άγάπη. Γι' αυτό ο έρωτάς μας στάθηκε άτυχος. Θυμάσαι την νύχτα κάτω στο πάρκο; ... σάφρα δίχως νάχω το δι-καίωμα σ' αυτό, λέγοντάς σου: «Θά πάω με τα σκυλιά, οι άνθρωποι δεν θάχουν οίχτο για μένα». Και την ώρα που σούλεγα αυτά, τα σκυλιά άλλάγαν κρινόμενα μέσα στις μα-σάκες μου. Άπό τότε δεν σε ξανάδα.

Με την έλξη του χεριού τον σφονγίνας λί-γες σταγονίσσες ιδρώτα πούσαν φωνή πάνω στο μέτωπό του. Μετά ξανάτε, ενώ τα λόγια του άσφάδωναν μαζί με την φλογίτσα της κοντήλας.

— Δεν σε ξανάδα... αν ήξερες τ' μαρ-τύριο ήταν για μένα να τ' άκούωκα σου... Άδριο φεύγει. Νόμιζα ότι θα ιού συγχωρούσε την τελευταία μου τούτη έπισκεψη. Δεν έχω την δύναμη να φωνάξω να σε ξανάδα... για τελευταία φορά.

Τίποτ' άλλο δεν είπαθηκα μοναχά όταν φεύγοντας έβλεπε το χέρι της, ένα δάσος άρ-γούταζε πάνω σ' αυτό. Ήθελε άκόμη να ή.

Μία μέρα κάποιος άλλος θάνα ο έλε-χτός, μα αυτός δεν θ' άπολύνη τίποτα άπ' ό,τι ήταν δικό σου και παρόνο. ... τα δά-κρυά σου κάποιες νυχτάς άπειλάσας δρόσισαν μοναχά το δικό μου μέτωπο που τ' άκαγε ο α-ρετός... ό,τι άλεξ να δώσω τ' άδω-σες... ό,τι άγίαση που ως τόσο δεν την γνώρισες, ούτε θα την γνώριζες ποτέ.

Μία δεν είπα τίποτ' άλλο, και χέρισαν έτσι μοιραία κι' άκατανόητα, όμοια όπως στάθηκε ή ένοσή τους.

Τα σκυλιά τώρα φεύγανε γλήγορα πίσω-του, και το άπλωτο δώμα χανότανε για πάντα από την φαντασία του, που πέταγε πάνω της του σαν άροσστημένη πεταλούδα.

... Καί ή λάμψη των άστεριών, μη θέ-λοντας ούτε αυτή να φωτίση το σκοτάδι του δρόμου του, κούνηθηκε πίσω από μία μουντι-σινεργία δίχως την έλπίδα να ξαναβεί ποτέ.

Ήταν αυτός ο ίδιος μιά άτέλειωτη νύχτα... Τα σκυλιά χόμα στο πάρκο άλάνταγαν το ίδιο πένθυμα, όπως την παλιά εκείνη βραδεία, όταν αυτός πρώτος της έδωσε το χέρι του για να της πη το άντίο, ύπακούοντας σε κάποια ύποσυνείδητη φωνή της άλγείας που τ' άφώ-ναζε το δχ.

ΤΙΤΟΣ ΝΟΥΣΣΑΣ

Μετάξι

Γ. Βορσένβλ. Καμιά άδεια απόλυτως.
—Χ. Παπαϊωάννου. Οι στίχοι σας φο-
ρερά άπεχνοι και ζωείς νόημα.—Χ. Λ. α. ι.
—Τ. Ρηγά, πολύ οργά κι' άνοστα πράγματα
αυτά που γράφετε. Διαβάστε προς το παρόν.
—Γ. Ποτέ αν. Δημοσιεύουμε εδώ δυο τε-
τράστιχα για να δώτε και μένος σας πως οι
στίχοι σας... κάθε άλλο είναι παρά στίχοι:
«Πάνω σικτά στο χέρι μου
την πέννα για να γράψω
α' άκριβεια τα κάλλη σου
σε κόλλα ν' άρδεύσω».
«Μαύρα μάτια λαμπέρα
σπινθοβολούν σαν ψείδια
σε άδικό συγχώμα με
δέν δούλωμα την άκριβειαν...»

Α. Καλλιμάγερ ο ν. Με λίγο διάβωμα
θα υποσώψαν να γίνουν πολύ καλά. Για επι-
χειρήστε να τα ξαναγράψετε.—Σ. ο στίρ.
Καλό μόνο το «Αδελφούλα». Το άλλο θέλει
διάβωμα.—Α. Αστράϊον. Το ένα δημο-
σιεύεται. Το στη «Θυμότη» θέλει ακόμα λίγο
δούλωμα.—Σ. Τσάχλαν. Ασυμμόρτα
γραμμένο, ενώ η ιδέα καλή. Ξαναγράψτε το
με περισσότερη προσοχή.—Π. Αθροαμί-
δην. Δυστυχώς το πήραμε πολύ άργά κι' έ-
τσι είναι πια παράκαιρο. Στείλτε μας τίποτε
άλλο.—Α. Φράγκον. Τά ίδια και σε σας.
Το κρατούμε στην διάθεσί σας. Περάστε να
το πάρετε.—Μ. Κέκ αν. Καλό, θα δημοσιευ-
θώ.—Ε. Μητσόπουλο ν. Το χειρόγραφο
της περί ές ο λόγος κυρίας ύστερεί δυστυχώς
στο στίχο και στην περιεκτικότητα. «Ας
προσπαθήσει να αποσπύγει της οργισμένης και να
εξοφάσεται λιγότελα κι' αποφεύγοντας της
στιγμολογικές επαναλήψεις.—Θ. Γ. ο ρ γ ι-
ο ν. Το «σκέτο» ή όπως παλαιότερα γράφετε ή
«τραγικωμωδία» σας δείχνει άνθρωπον που
άγνοει όλοτετα τι θα πη θέατρο και πως γρά-
φεται ένα έργο. Δυστυχώς ο χώρος δεν μας έ-
πιτρέπει να επεκταθούμε περισσότερα. Σας δι-
νομες μόνο μια συμβουλή: πριν επιχειρήσετε
να γράψετε ξανά έργο θεατρικό, διαβάστε,
πολύ, διαβάστε θέατρο και θεατρικά τεχνικά
έργα. Το έργο σας το στέλνουμε ταχυδρομικώς.
—Τ. Γαντήν. Κι' αυτό το ποίημά σας είναι
ροβερά άπεχνο. Φαίνεται, ότι άγνοείτε τελείως
μέτρο, στιγμολογία, απαραίτητα για την, από
απόψεως εμφανίσεως τουλάχιστον, συγγραφήν
ένος ποίηματος.—Μ. Στεφανίδου. Και σε
σας το ίδιο.—Α. Δημητρίον. Ασφαλώς δεν
στερείσθε ούτε φαντασίας, ούτε εύχρησίας γρα-
φίματος. Έχετε πού σας λείπει είναι μια ό
μοιμορφία γλώσσας, απαραίτητος συντελε-
στής για ένα λογοτεχνικό κομμάτι. Προσέξτε
λοιπόν σ' αυτό.—Φ. Ομολογούμε ότι δεν κα-
ταλάβαμε τί θέλετε να πείτε.—Β. Πομό-
νη ν. Θα δημοσιευθώ με την σειρά του. «Όσο
για το άλλο που γράφετε, ούτε έμείς θελήσαμε
διέπτετε θα το χαρακτηρίσουμε τόσο βαρειά,
γιατί σε μια τέτοια περίπτωση δεν θα παίρνα-
με τον κόπο να σας απαντήσουμε. Μ' αυτό θε-
λήσαμε μόνο να σας καταστήσουμε προσεκτι-
κότερο. Τα τελευταία σας όχι καλά.—Γ. Θ. ο
λ ό γ ο ν. Σας απαντήσαμε. «Όσο για το διή-
γημά σας, ύστερεί και ως θέμα και ως εκτέ-
λεσις. Διαβάστε προς το παρόν.—Νυχτο-
πούλι. Τα ίδια και σε σας. Το δικαίωμα
χρίσεως το κρατούμε στην διάθεσί σας.—Α.
Καλογερόπουλο ν. Στείλτε το τότε να
το δημοσιεύσουμε. Πάντως δεχθήτε τα συγχα-
ρητήριά μας. Αλλωστε η αμφιβολία μας αυτή
έπρεπε να σας δείξει ότι το ποίημά σας το θεή-
καμε καλό.—Κ. Πανέρον. Θα δημοσιευθώ.
—Ζέτα. Το πεζό σας δεν λείπει απόλυτως τί-
ποτε.—Γ. Λιόσκον. Το διήγημά σας δυ-
στυχώς δεν είναι διήγημα! Του λείπει το θέ-
μα, η πλοκή, η λύσις. Φράσεις πλάι σε φρά-
σεις δεν φτάνουν για να γίνη ένα διήγημα.
Άγνοείτε όλοτετα την ύπόστασί του. Διαβά-
στε προς το παρόν «Ελληνικά και ξένους πεζο-
γράφους για να πάρτε μια ιδέα του είδους κι'
ύστερα διέπτετε.—Π. Αγγελάινον. Θα
δημοσιευθώ.—Κ. Κ. Προσέξτε περισσότερο
το γράμμα σας. Αποφεύγετε της κοινοτυπίας.
Κούλα Α. Ζ., Η. Μακρίδην, Β. Πιπεράκη,
Κ. Ορτακίτση, Ε. Στεριάδην, Κότση, Α.
Στεργίου, Π. Παπαφίλσαν. Α. Λαμπρίδην,
δεν ένεκρίθησαν.

ΚΡΙΤΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

«ΣΤΟ ΧΟΡΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ»

Θ. ΚΑΣΤΑΝΑΚΗ

Υστερα από τους «Πρίγκιπες» ένα μυθι-
στέρισμα που θεαθεύτηκε στο διαγωνισμό Ζη-
κήκη, το 1924, ο Θ. Καστανάκης έδωσε ά-
διάκοπα διηγήματα και νομβέλλες στην Παρι-
σινή εφημερίδα «Αγών» ως και σ' άλλα περιο-
δικά. Έτσι νομίζαμε πως είχε ξεχάσει όλοτετα
το μυθιστόρημα—ένα είδος του λόγου που
τόσο καλά τότε νοιώσει και διαχειρίστηκε στο
πρώτο του πεζογραφικό διβλίο. Υστερα όμως
από πέντε χρόνια ο Καστανάκης μας θυμίζει
πως και πάλι το μυθιστόρημα τον δούλεψε ό-
λόβωχα. Αυτό μας εύχαριστεί υπερβολικά. Ο
Καστανάκης ζώντας μακριά από την «Ελλά-
δα έννοιωσε βαθειά του την αναγκαιότητα
που χρειάζεται σ' έναν άνθρωπο για να πιάσει
στο χέρι του την πέννα. Μορφώθηκε και εξα-
κολούθη να μορφώνεται ποικιλότροπα όλο και
περισσότερα. Αυτό το βλέπει κανένας στο νέο
μυθιστόρημά του.

Η τόση ιδέες, εικόνες, και λογικές, ανιδιό-
τελες άναμνησμοί τους, συλλογικές μεταπτώ-
σεις στους ήρωες του «Στο χορό της Ευρώ-
πης» είναι αποτέλεσμα της σοφιστικής και ποι-
κιλής σκέψης ενός διαβασμένου συγγρα-
φέα. Υστερα το να γράφει γανήκη, ένα μυθι-
στέρισμα είναι πολύ δύσκολο. Το ταλέντο που
πολλοί από τους μυθιστοριογράφους μπορεί
να έχουν, πνίγεται μπρος στις τεχνικές ανάγ-
κες που πρωτοστατούν—μπορεί να πη κανέ-
νας—στο γράψιμο ενός πεζογραφικού μεγάλου
έργου. Και αυτές η τεχνικότητες δεν μαθεύ-
ονται παρά ύστερα από την απόκτηση πολλών
γνώσεων, ύστερα από ένα πολύ επίπταμένο
διάβημα που χαρίζει μιάν ώριμμένη κρίση.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ ΜΑΣ :

Δεν θέλουμε να επαναλάβουμε κοινές και πα-
θιμένες ύποσχέσεις. Το σημερινό μας φύλλο σας δίνει την καλλίτερα εγγύησι για το Εβδο-
μιακό περιεχόμενο του πρωτοχρονιατικού μας.

32 ΣΕΛΙΔΕΣ 32

με την εκλεκτότερη και πιο επίκαιρη πρωτότυπη ύλη, με ένα τρίχρονο καλλιτεχνικό
εξώφυλλο και με πλουσιωτάτην εικονογραφίαν.

Ένα αληθινά θαύμα

ΤΟ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ ΜΑΣ

7^{ος} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΗΣ «ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ»

Κατόπιν του πραγματικού θελήματος του δου
διαγωνισμού μας, που έχρισε σε χιλιάδες ά-
ναγνωστών μας από ένα τόμον του κ. Γ. Σε-
νοπούλου, ή «ΕΒΔΟΜΑΣ» προκήρυξε επί

τη εύκαιρία του έρχομένου νέου έτους, ένα
πρωτότυπον διαγωνισμόν πρωτοχρονιατικόν
δωρων για τους αγαπητούς μας αναγνώστες
και άναγνωστέρας.

ΔΩΡΑ 10.000 ΔΡΑΧΜΩΝ

είς καλλυντικά είδη του Παρισινού Οίκου
ΛΙΝΑ ΚΑΒΑΛΙΕΡΙ, ύπολογιζόμενα είς
τάς κανονικάς τιμάς του Καταστήματος, και
τά όποια έδωσαν ευγενώς εις την διάθεσιν της
«ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ» ό ένταυθα άντιπρόσωπος του
Οίκου κ. Φ. Φ. Ρόσση. «Όλαι αι άναγνώστριαι
και οι άναγνώσται μας παρεκλήθησαν να
συμμετάσχουν στον πρωτότυπο αυτό διαγωνι-
σμό μας, εύρισκοντες και άποστέλλοντες εις
ήμεις την κ α λ ι τ έ ρ α ν και συντο-
μω τ έ ρ α ν φ ρ ά σ ι ν που θα χαρακτηρί-
ζη το έξαιρετικόν των καλλυντικών ΛΙΝΑ
ΚΑΒΑΛΙΕΡΙ.

Προθεσμία διά την άποστολήν των άπαντή-
σεων είχαν όρισθή μέχρι της 15ης Δεκεμβρίου.
Αλλά υπήρξε τόσον μεγάλη ή συρροή των ά-
παντήσεων τας τελευταίας αυτάς ημέρας, ώ-
στε ή διεύθυνσις της «Εβδομάδος» έκρινε σκό-
πιον να παρατείνην την προθεσμίαν μέχρι της
26ης Δεκεμβρίου, ώστε να προφθάσουν να λά-
βουν μέρος στον τόσο ενδιαφέροντα αυτόν δια-
γωνισμόν ΟΛΟΙ οι άναγνώσται της «Εβδομά-
δος».

Μετά την έκπονην της προθεσμίας, έ-
χθουν οι φάκελλοι των άπαντήσεων, και ή
Έλληνόδικος επιτροπή θα βραβεύσει τας τρεις
καλλιτέρας άπαντήσεις διά των εξής θέσεων:

1ον Βραβείον Δρ. 3.600
2ον " " " 2.400
3ον " " " 1.200

Αλλά και οι μη επιτυγχόντες δεν θα μείνουν
παραπονεμένοι, διότι θα δοθούν εις αυτούς διά
κλήρου

28 Δώρα Δρ. 100 έκαστον = Δρ. 2.800

Τά άποτελέσματα θα άνακοινωθούν εις το
φύλλον μας που θα κυκλοφορήσιν την 21ην
κεμβρίου 1929. Τά δώρα θα παραλαμβάνοντο
από το Κατάστημα του Παρισινού Οίκου κα-
λυπτικών και άρωμάτων ΛΙΝΑ ΚΑΒΑΛΙΕΡΙ
(Βουκουρεστίου 13, Αθήναι) από την 24ην
κεμβρίου 1929—7 Ιανουαρίου 1930. Όσον
άφορτά τρία πρώτα βραβεία, ταύτα θα πα-
ραβιβάνονται εις 12 ίσας μηνιαίας δόσεις, καθ'
έλον το έτος 1930.

ΣΤΕΙΛΑΤΕ ΑΜΕΣΩΣ ΤΑΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΣΑΣ

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

Παρακαλούνται οι κ.κ. ανταποκριταί
μας να φροντίσουν εις τας ανταποκρίσεις
των να πραγματεύονται θέματα γενικού
τοπικού ενδιαφέροντος, άλλως αύται δεν
θα λαμβάνονται υπ' όψει.

ΚΑΒΑΛΑΑ. (Τού ανταποκριτού μας).—
Έγένετο έναρξίς του άριστοκρατικού κέντρου
της πόλεως μας «Φάληρον» πλουτισθέντος
κατά την εφεστεινήν περίοδον με μουσικήν και
απallέτο άρχιθών εξ Αθηνών.

Πλείστοι οικογένειαί παρέστησαν. Η έναρ-
ξις του οικογενειακού γορού έγένετο παρά τού
κ. Βαροπούλου μετά της διδος Β. Τόκκου, οί-
τινες κατεχειροκροτήθησαν. Διεκρίθησαν επί-
σης αι διδες Κ. Ζαφειρίου, Α. Σαρίκα, Ι. Ρου-
σιάνη κ. ά. ών τα όνόματα μας διαφέρουν.
Εκ των κ. οι κ. Δ. Βάρδας, Ν. Κουσουλί-
δης, Π. Φίτσας, Β. Σέρσιος, Ι. Μπενδινίσις
και άλλοι πολλοί. Τ. Σ.

ΙΩΑΝΝΙΝΑ. (Τού ανταποκριτού μας).—
Τόν προεστάν τον Γενικού Διοικήτου

και του Δημάρχου μας, έδόθη πρό τιнос κα-
λιτεχνική παράστασις, ύπέρ του Σώματος των
Προσκόπων Ιωαννίνων, τη συμπράξει των εξ
Ιωαννίνων καλλιτεχνών διδος Κούλας Δη-
μητριάδου και κ. Χρ. Μαρέττα.

Τους κυριωτέρους ρόλους έπαιξαν: ή δις
Δημητριάδου, ό κ. Σταμ. Παπαζήσης, ύπαρχ.
προσκόπων, ό κ. Παπάς, ό κ. Μαρέττας, ό κ.
Κ. Παπαζήσης και πολλοί άλλοι πρόσκοποι.

Κ. ΠΑΠΑΖΗΣΗΣ

ΕΛΕΥΣΙΣ. (Τού ανταποκριτού μας).—
Εις τή Γήπεδον του Αγίου Γεωργίου έγένετο
οιλική συνάντησις των δύο καλλιτέρων ομά-
δων του τόπου μας, του «Ελευσινιακού» και
του «Ηρακλείου».

Ο άγών έληξε με νικητήν τον «Ηρακλήν»
με 6 τέσμερα έναντι ενός του «Ελευσινια-
κού». Την νικήτριαν ομάδα άπεστέλουν οι κ. κ.
Σ. Αιζάνγκελης, Γιωγίς, Μηνάς, Τσερεφός
και άλλοι. Τόν άγώνα παρηκολούθησαν πολλοί
φιλάθλοι.

ΠΑΛΛΟΜΑΡΙ Μυτιλήνης. (Τού ανταποκρι-

τού μας).—Πρό τιнос έμψλησε στην αίθουσα
του κινηματοθεάτρου της πόλεως μας ό κ.
Πισάνος περί ύπνωτισμού, τηλεπαθείας κτλ.
Στη διάλειξη παρευρέθησαν ό δημάρχος κ. Δ.
Μαλάκας, οι καθηγηταί Έμ. Δεμερτζής, Β.
Παπαθεοδάνους, κ. Αχούλης, ό γυμνασιάρ-
χος κ. Πολυζωίδης μετά της θυγατρός του,
οί κ. κ. Σ. Δαδιώτης μετά της κυρίας του,
Εύστ. Αγιακάτσικας, Ε. Ρεπάνης, Κ. Κων-
σταντάρας, Μ. Παρασκευαΐδης μετά της κυ-
ρίας του, Δ. Βάμβουρας, Δ. Μιλανδινός, Α.
Αντωνίου μετά της θυγατρός του, πολλοί μα-
θηταί του Γυμνασίου και άλλοι.

Επίσης ήρχισε τας παραστάσεις του και
ό κινηματογράφος «Λούξ» με τά έργα «Κατά-
σκοποι» και την «Αστέρω» του κ. Π. Νιρ-
βάνα. ΑΓ. Τ. ΕΥΤ.

ΚΙΛΙΚΙΣ. (Τού ανταποκριτού μας).—Πρό
τινος συνηντήθησαν ένταυθα διά το υπό του
Εμποροεπαγγελματικού Συλλόγου άθλοθετη-
θέν κύπελλον, αι ομάδες «Εθνικός» και «Αχιλ-
λεύς». Ο άγών διεξήχθη παρουσία πολλών φι-
λάθλων, και υπό την διατηρίαν του κ. Π.
Τσουκαλά. Νικήτης άνεδείχθη ό «Εθνικός»
με 2 έναντι 0. Το παιχνίδι του «Εθνικού» υ-
πέρξε από πάσης απόψεως θαυμαστόν, δίδει
δέ πολλά έλπίδας άπυτυχίας εις σοβαρωτέας
συναντήσεις.

Γ. ΚΑΡΙΠΙΔΗΣ
ΛΕΒΑΔΕΙΑ. (Τού ανταποκριτού μας).—

Η αξία ενός ΔΩΡΟΥ είναι ή διάρκειά του
Ένα ΑΡΩΜΑ διαρκείας είναι
το εύγενικότερο ΔΩΡΟΝ
ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΥΡΟΠΩΛΗΝ ΣΑΣ, θα σας δώση
CORAIL ROUGE
PERLE NOIRE
5 FLEURS του
FORVILLE

ΕΙΝΑΙ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΣ ΔΙ' Ο-
ΛΟΙΑΙ ΥΠΟΦΕΡΟΥΝ ΞΕΝΑ
ΤΗΣ ΑΤΑΞΙΑΣ ΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ
ΤΟΥΝ. Καθησυχάζει άμέσως
τους πόνους και κανονίζει
τελείως τά χρονικά διαστήματα που απαιτούνται.

VITAMIN

Το καλλίτερο χειμωνιάτικο φάρμακο των
παιδιών και των αδυνάτων οργανισμών
(χοιραδ κοί, νευρασθενικοί, προφυματι-
κοί κ. λ. π.
Ένωσις Μουρουνελαίου, Βιταμηνών
και Φωσφορικών Αλάτων. Η τελευ-
ταία λέξις της Επιστήμης.

ΓΕΝΙΚΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
(ΟΜΟΝΟΙΑ)

ΤΜΗΜΑ ΟΠΤΙΚΟΝ
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΜΗΧΑΝΑΙ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

Το καλλίτερο δώρον διά τας εορτάς
είναι μία φωτογραφική μηχανή. Θα
εύρετε πλουσιωτάτην συλλογήν όλων
των οίκων και όλων των τιμών εις
το Φωτογραφικόν τμήμα του

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΟΜΟΝΟΙΑ

Η κίνησις των ποδοσφαιρικών μας συλλόγων, είναι μεγάλη. Πρό τινος ιδρύθησαν και δύο νέοι σύλλογοι.

Ο πρώτος εξ αυτών «Ολυμπιακός» Δεσφ. Δεσφ., αποτελείται εκ των κ. κ. Β. Πανουργιά, προέδρου, Α. Κακαρούκα ταμίου, Ι. Καλπούζου, αρχηγού παικτών, Θ. Κόντου, Ι. Κοροτσιπούλου, Α. Θωμοπούλου, Α. Νικολάου, Χ. Μοντασιού, Γ. Κακούδα, Ε. Αγραφιού, Ι. Σοφιώτη, Ι. Ρήγα, Γ. Κομιανού, Ι. Μπούστρα, Ι. Κορτέση και Γ. Καρυστοπούλου. Ο δεύτερος νεοιδρυθείς σύλλογος, ο «Μινώταυρος», αποτελείται εκ των κ. κ. Π. Ροζάνα, προέδρου, Φ. Σαγιά, αρχηγού, Μ. Γεραντώνη, Κ. Μωραΐτη, Π. Τεμπέλου, Κ. Γκαβέλα, Π. Γκαβέλα, Ι. Κατσαντώνη, Γ. Μαραζιώτη, Μ. Μόραλη, Α. Ρεμπάπη, Η. Ρομπασιάνου και Ν. Ταγκαλέγκα.

ΔΗΜ. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

Διά να κάμετε μόνοι σας, τὰ

LIQUEURS

της οικογενείας σας, μεταχειρισθήτε τὰ **Extraits NEKTAR**. Με μεγάλην ευκολίαν και με **ελαχίστην δαπάνην** έχετε τα διάφορα γνωστά Ευρωπαϊκά

Liqueurs.

Πωλούνται εις τὸ

Φαρμακείον Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ Ὁμόνοια

—Μη παραπονεῖσαι φίλη μου ποὺ δὲν ἔχεις γραμμὲς στὸ σῶμα σου, καὶ ἐγὼ ἤμουν ἡ ἴδια πρὶν γείνω πελάτισσα τοῦ ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ. Ἄν θέλῃς νὰ βεβαιωθῇς πρόσεξε τὸ τιμολογίον τοῦ:

Τμήμα ἐτοιμῶν φορεμάτων.

Ἐτοίμα Γυναικεῖα παλτὰ ἀπὸ δρ. 400 καὶ ἄνω
Ρόμπα ντὲ σάμπρ. » » 90 » »
Ἐτοίμα φορέματα καλοραμμένα Σπόρ, μάλλινα, κασά » » 390 » »
Ἐτοίμες Ζορζέτες

Κάθε ἀναγνώστης τῆς «Ἑβδομάδος» δικαιούται νὰ ζητήσῃ δι' ἐπιστολῆς ἀπευθυνόμενης εἰς τὰ γραφεῖα μας μὲ τὴν σημείωσιν: «ἐπὶ τὸν ἰατρόν», οἰανδήποτε ἰατρικὴν συμβουλὴν.

Παρακαλεῖται ὁμοῦ δια νὰ εἶναι σαφέστερος καὶ νὰ μὴ χρονοτριβῶμεν εἰς ἐρωταποκρίσεις, νὰ περιγράψῃ λεπτομερῶς τὰς ἐκδηλώσεις (συμπτώματα) τοῦ νοσήματός του, τὸ χρονικὸν διάστημα τῆς ἐμφάνιστός των, τὸ εἶδος τῆς θεραπείας ἣν ἔλαβεν καὶ ἐάν προηγήθησαν ἄλλα νοσήματα.

Προσέτι νὰ σημειώσῃ τὴν ἡλικίαν του, ἐάν εἶναι ἔγγαμος ἢ ὄχι, τὸ ἐπάγγελμά του καὶ ἐάν κάμῃ κατάχρησιν οἰνοπνευματικῶν ποτῶν.

Παλῖρροια ν.—Νὰ μὴ κάμετε χρῆσιν τοῦ φαρμάκου ποὺ μᾶς γράφετε. Νὰ ἐξετάζετε ἐπανεληφμένως τὰ πτύελα καὶ κατὰ χρονικὰ διαστήματα. Ἐάν ἀποβῇ ἡ ἐξέτασις θετικὴ νὰ υποβληθῇτε εἰς διὰ πνευμοθώρακος θεραπείαν. Πάντως καὶ ἀπὸ τοῦδε νὰ φροντίζετε νὰ μένετε εἰς καθαρὸν ἀέρα, νὰ μὴ κοιμάεσθε, νὰ μὴ καταπίνετε τὰ πτύελα καὶ νὰ παίρνετε τροφὴν καλὴν. Τονωτικὸν νὰ παίρνετε Sirop iodotanique phosphaté 300 γραμ. δις τῆς ἡμέρας 2 χοιλ. σούπας. Καὶ ἡ ἀδελφὴ σας νὰ ἐξετάσῃ τὰ πτύελά της.

Κ. Μ. Ἐνταῦθα.—Νὰ μᾶς γράφετε ἂν εἴχατε βουδῶνας. Διότι ἔχετε πόγους δὲν εἶναι συγγενεῖς νόσους, ἀλλὰ πιθανὸν νὰ εἶναι μικροί. Δι' αὐτὸ ἀποσταθῇτε εἰς τὸν ἰατρόν σας, ὅστις θὰ διανοίξῃ τοὺς διαπυθθέντας βουδῶνας καὶ ἀργότερον, ἂν παρουσιασθῶσι συμπτώματα

δολομέταξες... ἀπὸ δρ. 550 » »
Παλτὰ Λούτρο μάλ-
λινα καλοραμ-
μένα » » 950 » »
Παλτὰ ἀπὸ Ντρά
Ζιμπελὶν με
γούνες » » 975 » »
Παλτὰ ἀπὸ Κασά
φανταζὶ μὲ γού-
νες » » 800 » »

Ἐτοίμα Γυναικεῖα φορέματα ἔτοιμα καὶ ἐπὶ παραγγελίᾳ Χοροῦ, Νυμφικά, Περιπάτου.

Παιδικὰ, Καζάκες κλπ.

Δεχόμεθα ἐπίσης παντὸς εἶδους ἔξωτερικὰ ὑφάσματα πρὸς ραφὴν μὲ φασὸν ἀπὸ 150 καὶ ἄνω.

Τμήμα Καπέλλων ἐτοιμῶν καὶ ἐπὶ παραγγελίᾳ.

Καστόρινα Καπέλλα ἀπὸ γνήσιον εὐρωπαϊκὸν πύλημα καλογα-
νιρισμένα δρχ. 95, 125, 150, 175

Τμήμα Ψιλικῶν

Κάλτσες γυναικεῖες μουσελὶν δρχ. 18, 25, 30, 35, 40, 43, 49.

Κάλτσες μεταξωτὲς δρχ. 45, 75, 95, 100, 115, 125.

Κυλότες γυναικεῖες δρχ. 30 καὶ ἄνω

Μανδήλια, γραβάτες, φανέλλες, ε-
σώβρακα, τσάντες γυναικεῖες,

συφιλιδικὰ, θὰ σὰς ὑποβάλῃ εἰς τὴν δέουσαν θεραπείαν. Τὰ καταπύματα ποὺ μᾶς γράφετε εἶναι ἀποτελεσματικὰ. Μὴ χρονοτριβῇτε καὶ ἀποσταθῇτε εἰς ἰατρόν.

Καί τιν Α. Α. Ἐνταῦθα.—Διὰ τὸ ἐκίμα τῶν βλεφάρων νὰ κάμετε καθ' ἑκάστην ἡμέραν με ἀκονγεφαιχέμεντο preparé. Διὰ τὴν ἐλονόσιν νὰ ἐξετάσετε τὸ αἷμα σας διὰ πλάσμιδια. Ἐάν ἡ ἐξέτασις ἀποβῇ θετικὴ νὰ παίρνετε ὑδροχλωρικὴν ἀγγλικὴν κινίνη 2 γραμμ. ἡμερησίως, ἐπὶ 4 ἡμέρας, διακοπὴ ἐπὶ 2 ἡμέρας καὶ οὕτω καθέστη. Τὴν ἐποχὴν τῶν ἐμμηρίων νὰ παύετε.

Πόλιν Νέγκρι. Καλάμα.—Διὰ τὴν σπυρία 2—3 φορές τὴν ἑβδομάδα καθ' ἑκάστην ἐκπαθὴν με ἄραιον διόλυσιν ἰωδίου, 2—3 φορές τὴν ἑβδομάδα μασάζ καὶ καθ' ἑκάστην πρωΐαν πούδρασμα με talc soufre 5 οἰο.

Βασανισμὸν Νέον. Μυλὴν.—Νὰ κάμετε β. τι συνιστώμεν ἄνωτέρω.

Βίκοροα.—Νὰ μᾶς γράφετε ἀπὸ πότε ὑποφέρετε.

Ν. Κ. Τ. Σουδάν.—Ἐάν αἱ οὐλαὶ τῶν ἐγκυμῶντων μεγεθύνονται σὺν τῷ χρόνῳ νὰ υποβληθῇτε εἰς ἀκτινολόγον δι' ἀκτινοθεραπείαν. Διὰ τὴν τριχόπτωσιν τὸ φάρμακόν ποὺ μᾶς γράφετε κάμει καλόν. Ἐάν ἔχετε καὶ πτυρίαν ελαιώδη νὰ μεταχειρίζεσθε καθὲς δύο ἡμέρας sulfure de carbone soufre 50 οἰο, καὶ νὰ κάμετε μ' αὐτὸ ἐντριβὰς με δαμάκα καὶ λαβίδας. Τὸ κάψιμο ποὺ προκαλεῖ τὸ φάρμακόν αὐτὸ εἶναι στιγμιαίον. Προσέγετε ὁμοῦ διότι εἶναι ἐξαιρετικὰ εὐφλεκτόν.

Μαίρη Κωνσ. Διδασκάλισσα.—Νὰ κάμετε μασάζ τρις τῆς ἑβδομάδος. Τὸ ροζοῦδιστρον τοῦ δόμου (Θεο) νίκη. Νὰ ἐξακολουθῇτε γυμναστικήν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ κορυφώσθε.

Τακτικὸν ἀναγνώστην. Καρδίσαν.—Νὰ μᾶς συγχωρεῖτε διότι ἔχουμε τὴν πρώτην ἐπιστολήν, σὰς παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς ἐναγοράτετε ὅλας τὰς ἐνοχλήσεις.

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

καλτσοδέτες, τιράντες, ἀρώμα-
τα. Ὅλα τὰ καλλυντικὰ, μπιζὺν
καὶ ὅλα τὰ ἀνδρικά καὶ γυναι-
κεῖα εἶδη ΠΑΜΦΘΗΝΑ.

Τμήμα Ὑφασμάτων

Βελούρ-ντε-λέν Γαλ. δρχ. 75

Ζωρζέτες δολομέταξες ὁ πηχ. » 72

Φουλάρια ἐμπριμέ... » 45

Φανέλλα Πυροῇ » 27

Σεβιότ » 38

Κασὰ δλόμαλα δι-
πλόφαρδα » 80

Ντρά Ζιμπελὶν δλό-
μαλλα » 140

Κασὰ Φανταζὶ διὰ
παλτὰ δλόμαλλα .. » 115

Τὸ μουσικὸν τῆς εὐμορφίας
Πωλεῖται παντοῦ.

ΠΡΟΣΟΧΗ

ΜΗ ΣΑΣ ΕΞΑΠΑΤΗΣ

Τὸ κατάστημά μας ἐπὶ τὴν
ταί εἰς τὸ νεοκτισθέν
ρον Δημητριάδης
ΜΑΡΚΟΥ 14, Ἀπὸ
ἐντὸς τῆς Στιφ.

ΡΟΔΑΛΙΝΗ
ΧΙΟΝ

Ἡ καλύτερὴ σκευὴ
καλλωπισμὸν τοῦ προσώπου
πρὸς ἐξάλειψιν τῶν ρυτίδων
(δὲν εἶναι λιπαρὴ)

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΔΑΚΗΣ", Α. Ε. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΡΙΑ ΜΕΓΑΛΑ ΕΡΓΑ ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑ ΤΟΜΟΙ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ
ΖΩΟΛΟΓΙΑ - ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΙΣΤΟΡΙΑ
ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΜΑΣ ΣΕΙΡΑΣ
"ΓΡΑΜΜΑΤΑ - ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ - ΤΕΧΝΑΙ,"

Ο ΒΙΟΣ ΤΩΝ ΖΩΩΝ ΕΠΙ ΤΗ ΒΑΣΕΙ ΤΩΝ ΕΡΓΩΝ ΜΠΡΕΜ - ΖΟΥΜΠΕΝ - ΦΑΒΡ ΥΠΟ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΓΕΡΜΑΝΟΥ ἡ ἐφημερίδα τῆς Ζωολογίας ἐν τῷ Ἑθν. Πανεπιστημίῳ ΕΡΓΟΝ 800 ΣΕΛΙΔΩΝ Εἰς μέγα σχῆμα, μετὰ πολυαριθμῶν χαρτῶν καὶ εἰκόνων, ἐγχρώμων καὶ μὴ. Βιβλίον καλοφωτισμένον, χωρὶς δασκαλισμούς, χωρὶς τί- ποτε τοῦ κοινωμένου. Ἡ κατάταξις τῶν ζῴων ἐννευ με- τὰ τὴν οἰκονομικὴν γενεὴν καὶ εἶδον. Θὰ τὰ μανθάνῃ διὰ αὐτὰ, τὰς εἰς τὸ γενόμενον δασκὸν σύστημα, χω- ρὶς κανὼν κάποιον. Καὶ παρ' ὅλον τὸ ἐπιστημονικὸν τοῦ ἔργου, θὰ διασκεδάσῃ, εἰς μεγάλῳ εἶνε εἰς μικρόν, με- τὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἡδὼν τῶν ζῴων, ὅπως ἐάν διδρά- τῃ τὰ ἀποφάσεις μυστηριώδη. (Τὸ ἀποφῶν τὴν Ἑλ- λάδα μέρος θὰ ἐξετασθῇ ἰδιαιτέρως).	ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ ΕΠΙ ΤΗ ΒΑΣΕΙ ΤΩΝ ΕΡΓΩΝ ΣΑΙΔΑΙΤΣ - ΡΕΚΛΥΣ - ΓΚΑΛΟΥΔΕΚ ΥΠΟ Γ. ΣΧΟΙΝΑ ΚΑΙ Γ. ΓΕΩΡΓΑΛΑ καθηγητῶν ἀνωτ. σχολῶν ΕΡΓΟΝ 800 ΣΕΛΙΔΩΝ Εἰς μέγα σχῆμα, μετὰ πλείστον χαρτῶν καὶ εἰκόνων. Νεώτερον ἔργον, ἡρακμένον κατὰ τὸ ἑθνικὸν εὐχά- ριστον, μετὰ παντοῦ στατιστικὰς καὶ ἄλλας πλη- ροφορίας. Ἰδιαιτέρα, ἀλλοτε, παροχή, ἐδόθη εἰς τὴν οἰκονομικὴν γεωγραφίαν, χωρὶς οὐδὲν νὰ παροσθῇ ἡ σπουδαιότης τῆς φυσικῆς καὶ τῆς πολιτικῆς γεωγραφίας. Διὰ καὶ ἑκάστην ἡμέ- ραν εἰδικὸς χωρὶς μαθηματικὴν γνώσιν. Πλήθος εἰκόνων συνοδεύει καὶ ἐπεξηγῇ τὰ καμμένων. (Τὸ ἀποφῶν τὴν Ἑλλάδα μέρος θὰ ἐξετασθῇ ἰδιαιτέρως).	ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΠΙ ΤΗ ΒΑΣΕΙ ΤΩΝ ΕΡΓΩΝ ΛΑΒΙΕ - ΟΥΕΛΣ - ΓΑΙΚΕΡ - ΠΕΤΙ - ΒΕΜΠΕΡ Μετ' εἰσαγωγῆς εἰς τὴν μελέτην τῆς ἱστορίας τῆς ΛΑΓΚΑΟΥΑ ΥΠΟ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ ΣΤΑΘΗ ΚΑΡΑΒΙΑ καὶ τῇ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ ΤΟΥ "ΕΓΚΥΚΛ. ΛΕΞΙΚΟΥ" ΔΥΟ ΤΟΜΟΙ ΕΚ 1000 ΚΑΙ ἈΝΩ ΣΕΛΙΔΩΝ Εἰς μέγα σχῆμα, μετ' ἀπείρων χαρτῶν καὶ εἰκόνων. Τὸ ἔργον ἐφορᾷ μετὰ τὴν μεγαλειότητα ἀδυνατοῦσαν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν τελευταίων δεδομένων τῆς ἐπιστήμης καὶ τῶν νέων περὶ ἱστορίας ἀντιλήψεων. Δὲν ἀρκεῖται περὶ σχολικὸν βιβλίον ἢ ἐρασιματικὸν ἀπὸ βιβλίου. Ἡ γενόμενη ἐργασία εἶνε δημοφιλὴς, ὅσον δύναται νὰ εἶνε εἰς παρόμοιον ἱστορικὸν ἔργον. (Τὸ ἀποφῶν τὴν Ἑλλάδα μέρος θὰ ἐξετασθῇ ἰδιαιτέρως).
---	--	---

* ΑΠΑΝΤΑ ΕΠΙ ΧΑΡΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ *

ΓΚΑΙΤΕ Ράινκε Φούξ (τὸ παρὰ τὴν τῆς ἀλποῦς) Μετάφρ. Ι. Ν. Γρηγορίου	Γ. ΓΚΙΓΕΡΜΕ Ἑλληνιστικὴν περιβάλλον Μετάφρ. Σ. Φωτῆρη	ΔΑΙΒΙΔΣ Βουδδισμός Μετάφρ. Β. Ρόου	ΜΑΞΙΜ ΓΚΟΡΚΥ Στὰ ξένα χέρια Μετάφρ. Σ. Ζήση	ΣΑΙΕΠΗΡ Ἡ Τριφυλία Μετάφρ. Κ. Θεοτόκη
ΦΡΑΓΚ. ΦΛΑΜΙΝΙ Ἱταλικὴ λογοτεχνία μετ' εἰκόνων Μετάφρ. Γ. Σερνίου	Ρ. ΚΙΤΛΙΓΚ Ἡ Μεγάλη (ἱστορία καμμένη ἀπὸ τὰ βί- βλια τῆς Ζουήλιας κ.α.) Μετάφρ. Ε. Ζαγίρη	ΜΕΣΝΕΡ Ἱστορία φιλοσοφίας 2 τόμοι Μετάφρ. Σ. Λαγοῦλη	ΟΥΩΛΤΕΡ ΤΟΜΑΣ Ἑλληνικὴ φιλοσοφία μετ' εἰκόνων Μετάφρ. Κ. Τριφυλίου	Γ. ΒΟΥΝΤ Συμβολαὶ εἰς τὴν ψυχο- λογίαν καὶ τὴν ἠθικὴν Μετάφρ. Α. Γ. Δαλιζίου
ΜΠΡΑΝΤΟΝ Ἱστορία τῶν ἠθῶν. Πολιτικῶν Μετάφρ. Στ. Καραβία	Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ Ἐπιτομὴ Ἱστορίας τῶν Ἀθηνῶν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι σήμερον	ΣΟΥΝΤΕΡΜΑΝ Ἡ τιμὴ Δόγμα Μετάφρ. Μάκη Ἀγγέλου	ΦΙΣΕΡ Ναυπλέων Μετάφρ. Στ. Στανιόπουλου	ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ Ἐκ τῶν Ἀπάντων τοῦ Μετάφρ. Ι. Κοντολάκη
ΑΛΕΞ. ΔΡΟΖΔΟΦ Δόξο στὸ Θεό Μετάφρ. Σ. Ζήση	Ε. ΑΛΛΟ Αἰσθητικὴ Μετάφρ. Κ. Παπαλεξάνδρου	ΠΡΟΤΟΦΑΝΗΣ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ ΔΙΑ ΤΟ ΕΚΛΕΚΤΟΝ ΤΗΣ ΣΥΛΛΟΓΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΕΥΘΥΝΟΝ ΤΗΣ ΤΙΜΗΣ	ΣΑΙΦΕΡ Φιλοσοφία τοῦ γένους Μετάφρ. Γ. Παπαϊωάννου	ΟΥ. ΝΤΕΟΝΝΑ Οἱ νόμοι καὶ οἱ ρυθμοὶ στὴν τέχνη Μετάφρ. Β. Απολαῶρη
Ι. ΚΟΝΔΥΛΑΚΗ Ἐπὶ ἡμεῖς δόξα καὶ ἡ ἄλλα διηγήματα	ΓΚΕΙΓΕΡΣ ΓΑΜ Ἡ δύναμις τῆς γυναικὸς Μετάφρ. Ι. Χρυσοῦρη	ΟΥΩΛΤΕΡ ΤΟΜΑΣ Ἱστορία γερμανικῆς φιλοσοφίας μετ' εἰκόνων Μετάφρ. Γ. Βαγιῆ	ΓΕΡΑΡΔΟΥ ΧΑΟΥΠΤΜΑΝ Ἀτλαντὶς 2 τόμοι Μετάφρ. Στ. Καραβία	ΛΟΥΙΖΑΣ ΟΥΙΝΤΑ Νέρινα καὶ ἄλλα διηγήματα Μετάφρ. Κ. Τριφυλίου
Θ. ΔΟΣΤΟΓΕΒΣΚΥ Οἱ φτωχοὶ 2 τόμοι Μετάφρ. Σ. Ζήση	ΓΚΟΜΠΙΝ Ἀσιατικὰ διηγήματα Μετάφρ. Ν. Βεντῆρη	ΡΕΙΝΑΚ-ΠΕΙΝΑΚ Ἱστορία τῆς τέχνης 2 τόμοι μετ' εἰκόνων Μετάφρ. Κ. Βαγιῆ	ΛΟΥΙΖΑΣ ΟΥΙΝΤΑ Νέρινα καὶ ἄλλα διηγήματα Μετάφρ. Κ. Τριφυλίου	ΒΙΖΥΗΝΟΥ Βαλκανικὰ Πρόλογος Γ. Τσοκοπούλου
ΝΤΥΠΡΕ Παγκόσμιος μυθολογία μετ' εἰκόνων Μετάφρ. Α. Ἀγγέλου	ΣΤΡΙΠΤΜΠΕΡΓΚ Μητρικὴ στερρὴ Δόγμα Μετάφρ. Ι. Χρυσοῦρη	ΓΚΑΙΤΕ Διηγήματα, ἡθρογραφίαι καὶ παραμύθια Μετάφρ. Ι. Ν. Γρηγορίου	ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΕΛΛΙΟΥ Παλαιὰ καὶ νέα ἢ Πρὶν προέβλεψεν ὁ ἄνθρωπος Μετάφρ. Ἀντ. Καραβίου	ΜΠΑΛΖΑΚ Ἐργατὴ Γκραντέ Μετάφρ. Κ. Παπαλεξάνδρου
ΝΙΚ. ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗ Ῥωσικὴ λογοτεχνία; 2 τόμοι μετ' εἰκόνων	Π. ΠΡΕΒΕΛΑΚΗ Δομὴν. Θεοσκοπεύσεις (Γκρέκο) μετ' εἰκόνων	ΨΥΧΑΡΗ Ἄγνη Μυστηριώδη	ΟΥΩΣ. ΕΡΒΙΚ Μωκίμης. Ὁ βίος καὶ τὸ ἔργον τοῦ Μετάφρ. Στ. Κ.	ΑΥΓ. ΣΤΡΙΠΤΜΠΕΡΓΚ Ὁ κόσμος τοῦ ἀνθρώπου Δόγμα Μετάφρ. Ι. Χρυσοῦρη
ΚΝΟΥΤ ΧΑΜΣΟΥΝ Διηγήματα Μετάφρ. Ι. Χρυσοῦρη	ΓΚΟΟΥ - ΡΕΙΝΑΚ Ἀθηνᾶ Εἰσαγωγὴ εἰς τὰς κλασσικὰς σπουδὰς μετ' εἰκόνων Μετ. Κ. Α. Ἐκτενθεροδάνη Πρόλογος Γ. Οικονόμου καθῆρ. Ἑθν. Πανεπιστημίου	Π. ΛΑΝΤΟΡΜΥ Ἱστορία τῆς μουσικῆς Μετάφρ. Α. Α. Μπότη	ΒΟΥΛΓΕΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ καὶ νομολογία μετ' εἰκόνων Μετάφρ. Α. Κ. Βαγιῆ (μετ' εἰσαγωγὴν εἰς τὴν σύγχρο- νον βουλγαρικὴν φιλοσοφίαν)	ΜΑΞΙΜ ΓΚΟΡΚΥ Ἐργατὴ Ἐπαναστάτης Μετάφρ. Κ. Ε.
ΑΛΕΞ. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ Χρήστος Μηλιάνης Μυστηριώδη		ΑΛΕΞ. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ Ἡ Φρόνις		

Ἐκδόθησαν μεταξύ τῶν ἀρίστων προϊόντων τῆς παγκοσμίου διανοήσεως. Ὅσα ἐξ αὐτῶν εἶνε ξένα, μεταφράσθησαν ἀπὸ τοὺς κρατίστους Ἑλληνιστοὺς.
Καλύπτουν ὅλα τὰ πεδία τῆς ἀνθρωπίνης γνώσεως. Θὰ ἐκδοῦνται ἀνὰ ἑκάστην ἑβδομάδα ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου 1930.
Ἐκαστὸν αὐτῶν εἶναι περιεχὸν 150 ἕως 300 περίπου σελίδας.

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ (ισχύοντες μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου 1929):
ΔΙΑ ΤΟ ΣΥΝΟΛΟΝ τῶν 54 τόμων: Δραχμαὶ 2000, πληρωτέα εἰς 40 πενήντηκοταδράχιον μηνιαίας δόσεις.
Ἰδιαιτεροὶ ὅροι καὶ ἐξαιρετικαὶ ευκολίαι διὰ τοὺς συνδρομητὰς τοῦ «ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΥ ΛΕΞΙΚΟΥ»: Δρχ. 750, πληρωτέα
εἰς 30 εικοσιπενταδράχιον μηνιαίας δόσεις.
Ἡ παραδόσις τῶν τριῶν μεγάλων ἔργων ἐντὸς τοῦ ἔτους 1930, τῆς δὲ σειρᾶς τῶν 50 τόμων ἑβδομαδιαίως κατὰ ἕνα τόμον.
ἀρχομένης τῆς παραδόσεως ἀπὸ τῆς πρώτης ἑβδομάδος τοῦ Ἰανουαρίου.

ΠΟΥΛΕΝ ΕΚ ΤΩΝ ΑΝΩ ΕΡΓΩΝ ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΙΔΙΑΙΤΕΡΩΣ
ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗΝ ΕΓΚΥΚΛΙΟΝ

Η ΜΙΚΡΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ «ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ»

Η «Εβδομάς» εκδίδει κατά μήνα ένα τόμον δια τούς αναγνώστας της, οι οποίοι θα μπορούσαν έτσι σιγά-σιγά να σχηματίσουν μια ολοκληρωμένη βιβλιοθήκη από εκλεκτά βιβλία. Ο τελευταίος τόμος (Νοεμβρίου), είναι το δραματικό έργο της Γκράσιας Ντελντά η «ΣΤΑΧΤΗ». Κάθε έπαινος περιτεύει για την συγγραφέα αυτής που έτιμήθη με το βραβείο Νόμπελ. Κάθε αναγνώστης της «Εβδο-

μαδος» δύναται να αποκτήσει το β.β.β.λο, αποστέλλοντας δρ. 5 δι' έκαστον τόμον δια ταχυ-
2) ΖΥΠ ΟΝΕΙΡΟ ΑΓΑΠΗΣ ένα λεπτό χαριτωμένο μυθιστόρημα που θα γοητεύσει.
3) ΝΤΟΛΗ ΝΙΚΒΑ ΝΤΟΛΟΡΙΤΑ έρωτ. ήμερολόγιο ενός ήδονικού κι' άτυχου έρωτος.
4) ΠΩΛ ΜΠΟΥΡΖΕ της Γαλλικής 'Ακαδημίας ΖΗΤΩΝΤΑΣ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ.
5) ΝΤΕΛΛΥ Ο ΑΠΙΣΤΟΣ ένα άριστουργηματικό δείγμα της γυναικείας φιλολογίας.
6) ΛΙΓΟΙ ΣΤΙΧΟΙ συλλογή από τα καλύτερα ποιήματα παλαιών και νέων ποιητών
7) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΛΙΤΣΑΣ 'Αθηναϊκό μυθιστόρημα

ΕΠΩΦΕΛΗΘΕΤΕ!

προσθέτοντες ανά 5 δραχμάς δι' έκαστον τόμον.
ΠΡΟΨΕΣΜΙΑ. Διά να λάβετε τα άνωτέρω βιβλία δέον να τα ζητήσετε άμέσως, το βραδύτερον δέ μέχρι της 30 Δεκεμβρίου 1929. Σπεύ-

ΝΤΟΛΗ ΝΙΚΒΑ : ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΜΑΡΙΟΝΕΤΕΣ

«Ένα άπόσπασμα από την «ΣΤΑΧΤΗ»:
«Χαίρετε κήποι που άγναντεύετε τόν κάμπο, χαίρε μουρουόρισμα μακρινό του χειμάρρου που άναγγέλλει την προσέγγιση του χειμώνα. Χαίρε τραγούδι του κοίτικου, που άναγγέλλει το ξαναγύρισμα της άνοιξης. Χαίρε άγριο και σταχτερό βουνό του 'Ορθομπένε με τα ψηλά

στε να έπωφεληθίτε. Με τόν τρόπον αυτόν θα αποκτήσετε σε ελάχιστο χρόνο μίαν αρτιωτάτην και κομψοτάτην σειράν εκλεκτών βιβλίων 'Ελλήνων και ξένων συγγραφέων. 'Ο προσεχής τόμος θα είναι :
σου περνάρα. Χαίρε τζάκι οικογενειακό, ήσυχο και φιλόξενο, καμαρούλα μοσχοβολημένη από μύλη και μέλι και όνειρα! Χαίρετε ταπεινά πλάσματα που δεν καταλαβαίνετε τη δυστυχία σας, τρελλοί, έγκληματίες, ζητιάνοι, όρσια παιδιά, γοαμένα να ζήσετε στη δυστυχία, κόσμε ταπεινέ και άθλιε, τόν όποιον ό Νάνιας δεν άγαπά, άλλα τόν άισθάνεται όμως δεμέ-

«Άνδρες και γυναίκες 'Ανανεωθείτε με τα δισκία **OKASA** Μοναδικόν έναντίον Νευρασθενείας πάσης φύσεως, άνικανότητος, άταξίας έμμήνων, ύστερισμού.
Δισκία έπάργυρα διά τούς άνδρας, Δισκία έπάργυρα διά τās γυναίκας. Είρσκεται εις όλα τα Φαρμακεία.
Γενική 'Αντιπροσωπεία — Παρακαταθήκη: **ΦΡΕΙΔ. ΜΑΡΧ** Εδαγγελιστριάς 7, ΑΘΗΝΑΙ
Διά Μακεδονίαν — Θράκη: **Ι. ΜΠΗΤΣΟΣ**. Έρμου 21 Θεσ/νίκη. Ζητήσατε οδηγίος.

Θέλετε να μη λησμονηθίη τó δώρον σας; αγοράσατε μιá φωτομηχανή **Voigtlander**

ΧΙΟΝΙΣΤΡΕΣ
ΠΡΟΛΑΜΒΑΝΟΝΤΑΙ ΘΕΡΑΠΕΥΟΝΤΑΙ ΑΣΦΑΛΩΣ
ΜΕ ΤΟ
EUGALAN
Frostsalbe
Wortzeichen gesch
EUGKALAN
ΕΥΡΙΣΚΕΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ **Φ. ΜΑΡΧ** ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 7 ΑΘΗΝΑΙ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΘΡΑΚΗΣ **Ι. ΜΠΗΤΣΟΣ** ΕΡΜΟΥ 21 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κ. Μακρίδης κ. λ. 'Αποστείλατε μας την πόδειξιν της συστημένης επιστολής και τα διευθύνσεις σας.—Μ. Φέρντ 'Ηρακλίου. 'Αποστείλατε μας τās μουσικές συνθέσεις ή ό ποιαι θα δημοσιευθούν μετά την έγκρισιν μουσικού συνεργάτου μας.—Ιωάν. Κ. Θηνικήν. Δέν εργάζεται παρ' ήμιν.—Ν. Γ. Ερον, Α. Μιχαηλίδου, Λάρισσαν. Δέν γράφω μεν τās ζητούμενας διευθύνσεις.—Α. Μωδην, Καβάλλαν. Δημοσιεύσαν άναπαύσαντων μονίμων μόνον άναποκριτών μας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΙΝ
Ε. Μητσόπουλον, Πάτρας. Σας εύχαριστώ μεν θερμώς διά τά άποσπάσματα των έργων σας και σας συγχέριζω. Ποταποποιών άνανεωθέν άποστέλλεται.—Α. Καραγίου, Καλλιθέαν, Γ. Καριπίδην, Κίλικ. Ευχαριστούμεν. Θα ένεργήσωμεν τά δέοντα.—Α. Ράπτην, Σέρβια, Κ. Παπαζήτην, Ιωάννα, Α. Σιακαντάτην, Θήβας, Ι. Παλιό (Θεσ) νίκην, Ν. Φαλτίδην, Αράμην. Εύχαριστούμεν θερμώς δι' ένεργείας σας.

νον με την ύπαρξή του και τόν όποιον έρωτα λείπει με χαρά και πόνο!
Και χαίρε γλυκάδα και φός μέσος στους σκοτεινούς πότους, ορόσην τέρμα και νεις σάν μαργαριταρένια κορίτσα στη φανταστική εικόνα μιās αθλιότητος παιγιάς και νίας!... Χαίρε Μαργαρίτα!...

ΠΩΛΕΙΤΑΙ
εις όλα τα καλά
καταστήματα
φωτογραφικών
είδων

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΑΚΟΜΗ ΕΝΗΜΕΡΑ
1 Bessa
Η ΦΩΗΝΟΤΕΡΑ
ΤΑΧΥΤΑΤΗ
ΜΗΧΑΝΗ ΠΡΟ-
ΤΙΣΤΗΣ ΜΑΡΚΑΣ
ΑΡΙΣΤΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ
ΑΚΑΡΙΑΙΟΣ
ΑΝΟΙΓΕΙ ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ ΑΜΕ-
ΣΟΣ ΕΤΟΙΜΗ ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ
ΑΔΥΝΑΤΟΝ
ΝΑ ΣΦΑΛΛΗΤΕ
ΚΑΝΟΝΙΣΑΤΕ ΜΟΝΟΝ
ΕΑΝ ΘΕΛΕΤΕ ΤΟΠΕΙΟΝ ΟΜΑ-
ΔΑ 'Η ΠΡΟΣΩΠΟΝ ΚΑΙ ΤΡΑΒΗΣΑΤΕ
ΤΗΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΝ
ΚΑΘΕ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΥΧΙΑ
ΦΟΙΧΤΛΕΝΔΕΡ
ΜΠΕΣΣΑ
Η ΦΩΗΝΟΤΕΡΑ ΜΗΧΑΝΗ ΜΑΡΚΑΣ
= ΜΕΤΑΞΥ ΟΛΩΝ =
ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟΥ ΟΙΚΟΥ
ΦΑΚΩΝ
VOIGTLAENDER
ΙΔΡΥΘΕΝΤΟΣ ΤΩ 1758
Η ΜΑΡΚΑ
Voigtlander
ΕΙΝΑΙ ΕΓΓΥΗΣ

175 ΕΤΩΝ ΠΕΙΡΑ

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΚΑ
ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ
Lina Cavalieri
ΑΝΩΤΕΡΑ ΟΛΩΝ
ΑΘΗΝΑΙ : Βουκουρεστίου 3
ΒΟΛΟΝ : Παύλου Μελά 24
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ : Βενιζέλου 4

ΚΡΕΜΕΣ ήμέρας και νυκτός
ΛΟΣΙΟΝ διά λιπαρά και στεγνά δέρματα
ΠΟΥΔΡΕΣ διαφανείς εις όλα τα χρώματα
ΚΟΚΚΙΝΑ χείλεων και προσώπου
ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΙ διά βλέφαρα και βλεφαρίδας
ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΕΣ λεπτότατες
ΛΟΣΙΟΝ κατά των πανάδων κτλ.
ΑΛΑΤΑ λουτρών λεπτώς άρωματισμένη
ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ χειρών και διά μανικιούρ
ΑΡΩΜΑΤΑ διά κυρίας και κυρίους.

Τρεῖς μεγάλοι ἀσθένειαι Τρία μεγάλα φάρμακα

ΣΥΝΤΑΓΑΙ ΟΥΧΙ ΤΟΞΙΚΑΙ (ΔΗΛΗΤΗΡΙΩΔΕΙΣ) ΟΥΧΙ ΔΙΕΓΕΡΤΙΚΑΙ ΚΑΙ ΑΠΗΛΛΑΓΜΕΝΑΙ ΝΑΡΚΩΤΙΚΩΝ
ΚΑΙ ΣΥΝΘΕΤΙΚΩΝ ΟΥΣΙΩΝ

Νέος θρίαμβος τῆς Ἐπιστήμης. Ἐνθουσιασμός εἰς ὅλους τοὺς ἀσθενεῖς. Εὐχαρισταὶ συρρέουσι πανταχοθεν.
Μέχρι τοῦ Δεκεμβρίου 1928 τὰ εὐχαριστήρια τοῦ θεραπευθέντος κοινού τὰ δεμένα εἰς 99 τόμους ὑπερβαί-
νουν τὰς 27000. Ἐπίσης αἱ ἐπιμαρτυρίαι τοῦ ἱατρικοῦ σώματος ὑπερβαίνουν τὰς 2000. Πάντα ταῦτα εἰς τὴν
διάθεσιν καὶ τὸν ἔλεγχον παντὸς ἐνδιαφερομένου

Ἀρθριτισμός

ΜΕΞΙΚΑΝΙΚΟΝ ΔΙΑΛΥΤΙΚΟΝ

Τὰ πρόσωπα τὰ ἔχοντα ἀπολιθώσεως ὀργανικὰς ὀφει-
λουν νὰ ζητήσουν τὸ ταχύτερον ὁδωρὰν τὴν βιβλιο-
γραφίαν μου: «Ἡ Βεβαία Θεραπεία τῶν Ρευμα-
τισμῶν καὶ ὅλων τῶν ἀρθριτικῶν ἀσθενειῶν κατὰ τὸ
1^{ον} καὶ 2^{ον} στάδιον ὑπὸ τοῦ ΜΕΞΙΚΑΝΙΚΟΥ ΔΙΑ-
ΛΥΤΙΚΟΥ».

Διαλύει τὰ ἀσβεστοῦχα καθιζήματα καὶ συνελπὺς θε-
ραπεύει τὰς ἰσχιάδας, ἀρθρίτιδα, ψαμμώδη νεφρί-
τιδα, λιθίασιν, ἥπατολίθους καὶ νεφρολίθους, προ-
στατολίθους ἢ ὠοθήκας ἐξογκωμένας καὶ ἀπολι-
θωμένας, νωτιαίον μυελὸν ἀπολιθωμένον μετὰ ἀ-
ταξίας μετακινήσεως ἢ μερικὴν παρυσίαν
φλεβολίθους ἢ ἀρτηριοσκληρώσιν, ἔλκη κίρσῳδη,
δοθιήνας, ἐξανθήματα, δερματικάς νόσους, ἔκζεμα,
ἀδενολίθους ἢ ἀρθριτικούς καρκίνους ἐγκεφαλο-
λίθους μετὰ ἀπνείας καὶ νευραλγιῶν, ὠτήρροισιν
ἀρθριτικὴν μετὰ κωφότητος καὶ βόμβων τῶν ὠτων,
ἰρίτιδα ἀρθριτικὴν τῶν ὀφθαλμῶν κατάρροισιν ἰσ-
θριτικῶν τῶν σπυρῶν ὀργάνων καὶ κυστίτιδα.

Τὸ ΜΕΞΙΚΑΝΙΚΟΝ ΔΙΑΛΥΤΙΚΟΝ ἀρθεύει
κατ' ἀρχὰς πραγματικὴν ἀνακούφισιν, σὺν τῷ χρόνῳ δὲ
θεραπεύει τὸν ἀρθριτικὸν ἢ τὸν πάσχοντα ἀπὸ λιθίασιν, διαλύον τὰ οὐρικά
καθιζήματα τὰ ἀνθυγιεινὰ καὶ ὀδυνηρὰ. Εἶνε τὸ ἰδεώδες καθαρτικὸν καὶ
διὰ τῆς ἡπίας ἀλλὰ βεβαίας διεισδύσεως του φθάνει μέχρι τῶν ἀκροτάτων
σημείων τοῦ σώματος εἰς τὰ ὅποια ὑφίσταται πράγματι τὴν διάλυσιν το
τοιούτων δὲ ἔργει καὶ τὴν ἐξαιρετικὴν ἀποτελεσματικότητά του.

Ἀποκλειστικὴ πώλησις:

Παρὰ τῷ Φαρμακοποιῷ κ. Ἰω. Ρουσοπούλῳ

Φαρμακοποιὸς Αἰῶλον 9α Ἀθήναι.

Διὰ πληροτέρας πληροφορίας καὶ ὁποιοσδήποτε πάσχει ἐκ μιᾶς τῶν ἀνωτέρω ἀσθενειῶν ἢς ζητῇ δι' ἐπιστολῆς
τὴν βιβλιογραφίαν ἥτις τὸν ἐνδιαφέρει καὶ ἢ ὅποια θὰ τῷ ἀποσταλῇ δωρεὰν μίλλις γράφει εἰς τὸν Γενικὸν Ἄντι-
πρόσωπόν μου ἐν Ἑλλάδι καὶ Ἀνατολῇ Δ. Ρουσοπούλου, Ταχυδρομικὴ Θυρίς Νῦ 130 Ἀθήνας.

Φυματίωσις

ΡΕΑΣΤΑΡ

Τὰ πρόσωπα τὰ προσβληθέντα ὑπὸ σπυ-
θικῶν νοσημάτων ὀφείλουν νὰ ζητήσουν ἀ-
μέσως ὁδωρὰν τὴν βιβλιογραφίαν μου: «Ἡ
ἀσφαλὲς θεραπεία τῆς ΦΥΜΑΤΙΩΣΕΩΣ
εἰς τὸ 1^{ον} καὶ 2^{ον} στάδιον διὰ τοῦ ΡΕΑ-
ΣΤΑΡ». Ἐν αὐτῷ ὁ ἀναγνώστης πᾶς τὸ μι-
κρόβιον προσβάλλεται ὑπὸ τοῦ φαρμάκου ἐκ
πάντα τὰ προσβεβλημένα σημεῖα τοῦ σώ-
ματος καὶ πᾶς αἱ τοξίναι τῶν οὐδετεροποι-
οῦνται σχεδὸν ἐν ἀκαρεῖ. Πᾶς ἢ ἀνακού-
φισις ἀναφαίνεται παράπαντα ὁ βίη σταματᾷ
αἱ ἀποχρέψεις γίνονται κανονικαί ἡ ἀγωνία
καὶ ὁ πυρετὸς ἐξαφανίζονται ἡ εὐσαρκία ἡ
δυσξεία, ὁ ὕπνος καὶ αἱ δυνάμεις ἀναγεννῶν-
ται. Ἀφοῦ καθαρῶς τοὺς πνεύμονας τὸ
ΡΕΑΣΤΑΡ τοὺς ἀνανεώνει καὶ ἀναπλάσσει
τὰ ἀσθενῆ κύτταρα διὰ κυττάρων νέων καὶ
ὑγιῶν. Τέλος πᾶς ἀνακτῇ τὰς δυνάμεις μετὰ
τῆς ἀνεκφράστου ἐκείνης χαρᾶς, ἥτις συνο-
δεύει τὴν εἰς τὴν ὑγίαν ἐκναφορὰν.

δος, κατὰ τὴν νυσσημωδὴν καὶ διαδιαγνώσιν ἀσθενειῶν, ἐκείνην οὕτως ἐν-
σπνται τὴν πρῶταν ἐκ τῶν ὅταν περισσότερο κουρασμένοι παρὰ ὅταν ὁ ἄν-
θρωπος κατεκλίθηται καὶ ἐκείνην τῶν ὅταν ὁ σπυρῶν καὶ ὁ σπυρῶν εἰς τὴν
εὐπαιθὲς καὶ δὲν ἀρροῦνται φάρμακα. Ἐπίσης ὡς ἑωσποῦν εἶναι ἐκείνην πρῶ-
λατῶν κατὰ τὴν ἐπιδημολογίαν ἀσθενειῶν.
Τὸ ΒΟΥΡΓΟΥΝΔΙΑΝΟΝ ΣΑΝΟΦΛΟΥΙΔΟΝ δὲν εἶναι πᾶσι καὶ ὅλοις ἰσχυρὸν
δυνατὸν νὰ θεραπεύσῃ τὰς δύο χιλιάδας ἀσθενείας ἀπὸ τὰς ὁποίας κατωτέρω
σημερινὴ ἀνθρωπότης καὶ τὰς ὁποίας ἐδημιούργησαν τὰ τοιαῦτα, δυσχερᾶ καὶ
ναρκωτικά φάρμακα ἀλλὰ θεραπεύει περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο φάρ-
μακόν καὶ εἰς ὅλας τὰς περιπτώσεις.

Γῆρας πρόωρον

ΒΟΥΡΓΟΥΝΔΙΑΝΟΝ ΣΑΝΟΦΛΟΥΙΔΟΝ

(Τονωτικόν - ΣΤΟΜΑΧΙΚΟΝ - Χωνευτικόν - Καθαριστικόν
Ἐναντίον τῆς ἀνεπαρκείας καὶ κακοχυσίας τοῦ αἵματος)

Τὰ πρόσωπα γενικῶς πάσης ἡλικίας καὶ φύλου
ὅποια ἐν μιᾷ λέξει δὲν εἶναι ὑγιᾶ καὶ δυνάμει
λόγον δὲν φέρουν τὴν σφραγίδα τῆς θείας Ὑγείας,
τὰ πάσχοντα ἀπὸ καχεξίας γενικῆς ἢ μερικῆς ὀφεί-
νουν τινός, τὰ ἔχοντα τὸ χροῖμα γλωμῶν ἢ γαυδῶς
ἐνδεικτικὸν προώρου γήρατος τῶν κυττάρων καὶ
αἱμοσφαιρίων καὶ συνεπῶς ὑποκείμενα εἰς πᾶσαν
ἀσθένειαν ὡς ἐκ τῆς διαταραχῆς τῆς προεργασίας
τῆς μὴ Φυσικῆς καὶ ἐλευθέρως θρέψεως ἐν τῇ
ὕποχρέωσιν καὶ ὀφείλουν νὰ ζητήσουν τὸ ταχύτερον
ὁδωρὰν τὴν βιβλιογραφίαν μου: «Ὑγεία καὶ Με-
κροβιότης διὰ τοῦ ΒΟΥΡΓΟΥΝΔΙΑΝΟΥ ΣΑΝΟ-
ΦΛΟΥΙΔΟΥ».

Τὸ ὑπέρχον τοῦτο παρασκεύασμα εἶναι μοναδικὸν διὰ
νὰ ἐναρμονίξῃ καὶ τακτοποιῇ τὴν λειτουργίαν ἐκείνην
τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ ἐνδείκνυται κυρίως διὰ τοὺς ἐπ-
σθενημένους καὶ ἐξ ὑπερμέτρου ἐργασίας, λέκτε
καταχρήσεων ὀργανισμοῦ εἰς τοὺς ἀναρροῦντες
ἑναντίον τῆς προώρου ἢ καθυστερημένης ἀσθενείας
τῶν ἐκ ἡβῶν καταπτώσεως δυνάμεων, ἀνικανότητος
ἀνωρεξίας, ἀναιμίας, χλωρώσεως, γενικῆς ἀδυνα-
μίας, νευρασθενείας, ἀτονίας τῶν νεύρων, σπασμῶν

Benoist PERRAUD
CHIMISTE - BIOLOGUE - PHARMACIEN - PARIS